

CALVINIST CONT CT

DUTCH-CANADIAN CHRI AN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312,
Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized 1 Class Mail, Post Office Department, Ottawa,
Ontar or payment in cash, Postage paid at Hamilton.

FEBRUARY 3, 1967 — No. 786 — 22nd YEAR OF PUBLICATI

October
Rev. J.W. Van Weelden,
Tweedsmuir Ave.,
Chatham, Ont.

VAN KWAAD TOT ERGER

Op een hellend vlak kan men niet gemakkelijk stoppen. Integendeel. Men gaat hoe langer hoe sneller naar beneden.

De Rev. Harrison de priester van de Holy Trinity Anglican Church in Toronto weet daarvan mee te praten. Al eerder deed Mr. Harrison van zich spreken door zijn opvattingen over de "God-is-dood" theorieën. Blijkens een bericht in de Globe and Mail *van 23 januari j.l. heeft hij thans een boek uitgegeven, waarin hij verklaart dat Jezus Christus een atheïst was.*

Hoe dat past in de theologie van een anglikaanse priester is ons niet duidelijk, maar volgens het krantenbericht beweert Mr. Harrison dat "Jesus ,like Jahweh, the great Atheist" is.

Hij heeft verklaard, dat zijn boek bestemd is voor mensen, die teleurgesteld zijn met de traditionele dogma's van het Christelijk geloof, maar die toch Christen willen zijn. Trouwens, van zichzelf geeft hij dit getuigenis: "Ik beweer een Christen te zijn en een Anglikaan; toch kan ik zeggen in alle ernst, dat er geen God is."

Men kan zeggen, dat dit toch eigenlijk niet veel om het lijf heeft. Dat iemand zegt dat er geen God is en dat Jezus een atheïst was en toch zichzelf een christen noemt, is zo in tegenstrijd met elkaar, dat het de moeite niet waard is, daar veel aandacht aan te geven.

Misschien niet. Misschien moeten wij erbarmen hebben met een man, die tot priester gewijd is en nu zo ver van het priester-zijn verwijderd is.

Wij weten niet wat Mr. Harrison dacht toen hij zijn ambt aanvaardde. Maar wij durven veronderstellen, dat zijn denkbeelden toen niet zo radikaal waren als zij nu zijn. Het begint ook doorgaans vrij onschuldig. Men gaat vraagtekens zetten, men probeert het onbegrepene te omvatten met zijn beperkt vermogen. Men zoekt verklaringen voor datgene. wat zich (nu nog) niet verklaren laat. En zo begint men zijn wandeling op het hellend vlak.

Een schip op het strand is een baken in zee. Mr. Harrison is zo'n schip. Hij moge voor anderen een baken zijn, dat indien wij niet in geloof ons onderwerpen aan de Heilige Schrift, indien niet het geloof blijft zegevieren in al onze overdenkingen en theologische gesprekken, wij maar zo aan het hellend vlak toe zijn. En dan gaat het heel gauw van kwaad tot erger.

* * *

ONTARIO'S VERZOEKSCHRIFT

De Ontario Alliance of Christian Schools heeft een verzoekschrift (of "brief") voorgelegd aan het Committee on Religious Education in the Public Schools of Ontario. In "Christian Courier" van deze week is dit verzoekschrift afgedrukt.

Het feit op zichzelf, dat dit verzoekschrift de wereld in ging, is verheugend. Alberta is op dit punt Ontario voorbij. Het politieke "klimaat" was in Alberta ook wel wat gunstiger dan in Ontario, maar de Ontario Alliance verdient toch onze lof en steun voor de aanhoudende pogingen om de christelijke school volledig erkend te krijgen.

Nu kan men het bestaansrecht van de christelijke school van verschillende kanten benaderen. Men kan echter het bestaansrecht van de public school eveneens verdedigen. En nog wel op dezelfde gronden.

De school is een complement op het gezin. Ouders voeden hun kinderen op en de school moet de opvoeding voortzetten of aanvullen. Dat recht en die plicht van de ouders kan niet door de staat worden overgenomen. Alleen indien de ouders hier verstek laten gaan, kan de staat een school stichten en exploiteren. Maar voorop moet staan, dat de ouders de gelegenheid hebben om hun verantwoordelijkheid voor het schoolonderwijs uit te voeren.

De "Brief van de Alliance heeft (helaas) dit punt vrijwel onaangeroerd gelaten. In plaats daarvan wordt veel nadruk gelegd op de "religious education" en wordt betoogd, dat de leerlingen slechts onderwezen kunnen worden over het bestaan en de inhoud van de verschillende religieuze standpunten, zonder dat aan enig standpunt boven het andere autoriteit ("commitment") kan worden toegekend. Daardoor komt men tot de uitspraak dat "the public school system is exclusively committed to non-commitment."

Op zichzelf is dit natuurlijk waar. Wij moeten echter niet over het hoofd zien tegen wie dit wordt gezegd. Hier speelt een beetje filosofie doorheen, die ons wel bekend in de oren klinkt, maar die voor mensen buiten onze kring een vreemde taal is.

Wij juichen het initiatief van de Ontario Alliance van harte toe, maar wij betreuren, dat men filosofisch argumenteert over een deel *van het christelijk onderwijs. Wij zijn bang, dat hierdoor tijd en terrein verloren raakt, wat onzes inziens voorkomen had kunnen worden, indien voor het recht van de ouders ware gepleit.*

Het bestaansrecht van de christelijke school is niet (negatief) gebaseerd op kritiek op de public school, maar (positief) op het recht en de plicht van de ouders om te beslissen over de opvoeding van hun kinderen.

MARIEKERKE: De heer K. Wisse uit Mariekerke op Walcheren heeft onlangs uit een aardbeienbed achter zijn huis vijftien gouden munten opgegraven. De heer Wisse heeft ijverig verder gegraven (foto) maar er is niets meer uit de Walcherse klei tevoorschijn gekomen. Verwacht kan worden dat de gevonden munten ongeveer 10.000 gulden waard zijn.

Beelden van en uit

NEDERLAND

Besliste keuze plicht

Wie de toespraak van Jozua leest tot het Israelietische volk, komt sterk onder de indruk van de samenhang tussen het "vreest den Heere" en de beloften Gods. Zegen en vloek liggen in 't verlengde van het houden en het niet-houden van het Verbond.

Dat is Israelietische geschiedenis, zeggen vandaag zeer velen. Niet meer geldend voor deze tijd.

De overleden historicus Geyl moest dan ook niets hebben van Groen van Prinsterer's adagium: "Er staat geschreven en er is geschied!"

Het is niet eens vroom meer, zeggen sommige theologen, om God voor je karretje te spannen, en geloofsgehoorzaamheid en zegen onder één noemer te brengen. Het is niet geoorloofd, zo wordt ons geleerd, Gods raadsplan — als er zoiets bestaat — te doen samenvallen met het wereldgebeuren en menselijk geluk en ongeluk.

Ik dacht, dat de Bijbel ons anders leert.

Zeker, wij hebben voorzichtig te zijn. Wij kunnen niet op grond van ons geloof de ontvangen weldaden opstrijken. Maar er blijft voor elke bidder toch het recht te pleiten op de beloften Gods. Er zit een juichende bevrijding in het: "Doe dat en gij zult leven."

De natuurwetenschap en de filosofie doen sterker dan ooit tevoren een aanval op het Christelijk geloof. Dit schept verwarring en onrust, twijfel en moedeloosheid. Het heeft er veel van weg, dat men vandaag niet meer ronduit voor zijn geloof in al zijn eenvoud en zekerheid durft uit te komen. Dat men het hoofd buigt voor wat Paulus noemt 'wind van leer'.

Het is juist de geschiedenis, die ons weer op het rechte pad kan brengen. De oud-testamentische, maar ook die van de laatste 20 eeuwen.

De uitslag van de Tweede Wereldoorlog hing meermalen aan een zijden draad. Als Hitler op D-dag niet had geslapen, als men Rommei niet had weggewerkt, als Duitsland eerst was geweest met de ontwikkeling van het atoom-wapen, zou het resultaat wellicht een ander zijn geweest.

Juist in dit 'als' zit nu de vinger Gods.

De negende Zondag van de Heidelbergse Catechismus is nog geen oude-wijven praat, ook al wandelt de moderne mens in raadselen.

Het probleem 'geloof en wetenschap' is actueel.

Als in het verleden wenst de wetenschap het eerste en het laatste woord.

Prof. Herman Bavinck schreef in 1904 zijn "Christelijke Wetenschap". Hij zegt: "Geloovige en ongeloovige, Christelijke en positivistische opvatting van de wetenschap staan lijnrecht tegenover elkander. Vergelijk is hier niet mogelijk, maar besliste keuze plicht."

Dit staat aan het begin.

Aan het slot schrijft hij: "Christelijke wetenschap is dus zulk eene wetenschap, die bij het licht der openbaring alle dingen onderzoekt en ze daarom ziet, gelijk zij waarlijk in hun wezen zijn. In het oog der wereld moge dit dwaasheid zijn, maar het dwaze Gods is wijzer dan de menschen en het zwakke Gods is sterker dan de menschen. Want wij vermogen niets tegen, maar voor de waarheid."

Deze taal horen we in onze dagen niet zoveel meer.

Kuyper heet de man van de antithese, maar Bavinck is in dit opzicht niet minder positief. Het lijkt er tegenwoordig soms op, of men dat "Christelijke" in de term Christelijke wetenschap liever schrapt. Men is zo mild tegenover zijn tegenstanders, dat men als 't ware capituleert voordat men de wapens trekt. En daar giet men dan ook nog een vroom sausje overheen.

We zitten hier in Nederland in de laatste maand van de verkiezingsactie. Een rode karavaan met Den Uyl, Vondeling, Samkalden en nog andere rode rakkers trekken van stad tot stad. Men tracht een klein beetje Amerikaans te doen. Ik geloof niet, dat het inslaat. Vondeling schreef in zijn studententijd: "In Friesland vrijt men binnensdeur". Dit geldt eigenlijk voor heel Nederland, het Leidseplein in Amsterdam dan uitgezonderd. Het bedoelt te zeggen, Nederlanders lopen niet met hun hart op de tong. Handje schudden en "Ik ben Den Uyl, mag ik op uw stem rekenen?" ligt, geloof ik, ons volk niet.

Als men waarlijk er op uit is om het volk zijn vertegenwoordigers in de Staten-Generaal beter te doen kennen, zal men andere wegen moeten inslaan, al of niet met wijziging van de evenredige vertegenwoordiging.

Los nu van de woestijntocht, in het debat komt steeds weer de aanval op de Christelijke partijen uit de bus. Niet zozeer over wat die doen of niet doen, maar in 't bijzonder over hun recht van bestaan.

Volgens de socialist en de liberaal moesten ze er niet zijn. Dan eerst krijgen we een clear picture. De lezers van C.C., die oog hebben voor de politieke ontwikkeling in Canada, zie ik al glimlachen.

Het is niet deze miskenning van de Christelijke staatkundige partij door anderen, die zorg geeft, maar wel de verflauwing in eigen kring, het gebrek aan bezieling en geestdrift.

Ook in de Calvinistische levenskring zijn er tegenwoordig niet weinigen, die Christeljke politiek en christelijke organisatie in twijfel trekken. Daar zit het gevaar en niet bij de tegenstander.

Dr. Kuyper omschreef zijn ideaal als volgt: "Het Calvinisme uit het splinterig gewirwar van confessionele bekrompenheid op te heffen tot de hoge rang van een principieel zelfstandig stelsel, waaraan we een geheel eigen en alomvattende wereld- en levensbeschouwing danken."

Dat is van ons geslacht niet te verwachten. Voor vele Gereformeerden (in ruimer dan kerkelijke zin) niet eens een ideaal meer.

God zal een jongere generatie moeten verwekken, die dit vaandel weer wil opheffen.

Namen verwekken soms associaties. In Amsterdam overleed op 71-jarige leeftijd Ds. C. J. Sikkel, de jongste zoon van de destijds zeer bekende, doch ook al weer vergeten Ds. Johannes Cornelis Sikkel, de schoonvader van Mr. P. S. Gerbrandy, onze minister-president in oorlogsjaren.

De "oude" Sikkel was wat men noemt een "type". Hij was een zeer zelfstandig man, preekte anders dan anderen, verklaarde de Bijbel, maar ging tekeer tegen het moralisme in de toepassing. Bovenal heeft hij — en daar hebt u weer de invloed van de wetenschap bij het licht der openbaring — het geestelijk karakter van de arbeid en de persoonlijke waardigheid van de arbeider op de voorgrond gesteld. Daarin was hij zijn tijd ver vooruit.

Nog twee bejaarde theologen werden afgelost, nl. Dr. C. N. Impeta, een Johannes-figuur en prof. Berkelbach van den Sprenkel, oud-hoogleraar te Utrecht.

De A.R. Partij kwam in Deputaten-dag bijeen. Het wezenlijke van de christelijke politiek, was de eigenlijke inhoud van de rede van de zeker zeer bekwame voorzitter van die partij, Dr. W. P. Berghuis. Een beetje jammer is, dat hij de toon en slagvaardigheid mist, die een politieke leider nu eenmaal moet bezitten. Prof. Jelle Zijlstra, onze minister-president was daar ook. Hij schudde heftig van neen, toen men er op aandrong, dat hij ook na 15 februari minister-president zou blijven.

Maar Mr. Barend Biesheuvel zei: "Ik hoop van harte dat hij weer eens terugkomt als hij nog eens weggaat."

Een groot deel van het Nederlandse volk hoopt dat ook.

Cn.

Drachten, 24 jan. '67.

In dit nummer

De Toekomst van de C.L.A.C. pag. 2

Over de omvang van de zondvloed pag. 3

Indonesie, wat nu? (1) pag. 4

Laat bijen spreken pag. 5

Protest tegen het normatieve pag. 7

Uw nieuwe woning in Canada
HOE KIEST U EEN HUIS? pag. 8

Een vraaggesprek omtrent de geschied[illegible]e ontwikkeling en toekomst van de Christ[illegible]r Association of Canada

③

De toekomst van de [illegible]C

Verwacht u dat de groei van de C.L.A.C. zich zal voortzetten?

Dat verwachten we inderdaad en er is alle reden voor die verwachting. Belangrijkste voorwaarde voor die groei is echter de trouw en de geloofsovertuiging van ons als Christenen. Als dat zichtbaar is niet alleen in de kerk, mar ook op het werk, dan kunnen we grote dingen verwachten.

Zijn er nog veel kansen voor de C.L.A.C. om collectieve arbeidsovereenkomsten af te sluiten bij verschillende bedrijven?

Die kansen en gelegenheden doen zich bijna wekelijks voor. Dikwijls slagen we er dan in om groepen werknemers te organiseren, maar even dikwijls stuit dit af op onwil en onwetendheid, of ook op vrees voor de werkgever en de andere unions.

Maar wat uw vraag betreft, ook onder het huidige systeem, waarbij slechts één union de arbeiders in een bepaald bedrijf kan vertegenwoordigen, zijn er gelegenheden te over voor de C.L.A.C. om arbeidscontracten af te sluiten. Ons streven blijft echter onverminderd doorgaan om volledige vrijheid van vereniging te bereiken. M.a.w. iedere Christen, waar hij ook werkt, dient de vrijheid te hebben zich te laten vertegenwoordigen door de C.L.A.C. als hij dat wenst.

Hoe zijn de kansen, menselijkerwijs gesproken, om volledige vrijheid van vereniging in de verschillende provincies te verwezenlijken?

Dat kan nog een hele tijd duren. De niet-Christelijke organisaties zetten alles in om hun monopolie positie te behouden. Maar dat is voor ons als Christenen juist reden te meer om de strijd aan te binden tegen deze moderne slavernij. Dan hoeven we over de uitslag verder ook niet in te zitten. Als we doen wat we moeten doen, dan zal God zijn zegen geven op zijn tijd. De steun die het Christelijk onderwijs in Alberta t.z.t. van de Provinciale regering krijgt is daar een voorbeeld van.

Wat zijn de vragen o[illegible]d van arbeid en arbei[illegible]-gen, waarmee de C.L.[illegible]n-fronteerd wordt?

De problematiek op [illegible]in wordt steeds ingewikk[illegible]We dienen als Christenen en [illegible]s-telijke vakbeweging ee[illegible]ls antwoord te zoeken o[illegible]en zoals:

a. Wat is een rechtvaard[illegible]n?
b. Wat is de positie van [illegible]ei-gendom?
c. Wat is de plaats van [illegible]on-derneming?
d. Wat te denken van medezeggenschap en vermogensaanwasdeling?
e. Hoe is onze houding t.o.v. de bedrijfsorganisatie?

De antwoorden daarop zijn niet altijd zo eenvoudig, integendeel, ze vereisen veel studie en bezinning. We hebben in 1966 een serie artikelen gepubliceerd in **The Guide** van de hand van Dr. Troost en binnenkort zal een nieuwe serie verschijnen geschreven door Drs. Goudzwaard. We zijn erg dankbaar dat deze mannen, die een grondige studie gemaakt hebben van de hierboven genoemde vragen, bereid waren om voor ons te schrijven en zo de lezers voor te lichten. Die artikelen zijn niet altijd zo eenvoudig en populair, maar dat komt omdat de problemen niet eenvoudig en populair zijn. We willen graag de lezers van Calvinist-Contact en **The Guide** aansporen om dit soort artikelen niet aan de kant te schuiven, maar ze te lezen en zich te bezinnen op de zaken die aan de orde gesteld worden. Juist als Christenen is dit onze plicht. De niet-Christelijke vakbeweging is uiterst aktief in dit opzicht, ofschoon haar "oplossingen" duidelijk de onbijbelse invloed tonen van het humanistisch denken. En daarom roepen we alle Christusbelijders op om niet aan de kant te staan, maar aktief mee te doen in de cultuurstrijd.

Zoekt de C.L.A.C. ook samenwerwerking met de niet-Christelijke vakbonden?

Inderdaad, zoveel mogelijk. We worden er soms van beschuldigd dat we steeds een vijandige houding aannemen tegen deze vakbonden. Niets is minder waar. Herhaaldelijk hebben we samenwerking aangeboden, helaas zonder resultaat. Niet wij ontkennen het bestaansrecht van een socialistische vakbond, het is juist andersom, deze vakbonden ontkennen het bestaansrecht van de C.L.A.C.; zij dulden geen vakbeweging naast zich die van een ander beginsel uitgaat. Hieruit blijkt overduidelijk het anti-Christelijk karakter van deze unions. Dit alleen al moest voldoende zijn om de ogen te openen van die Christenen, die volhouden dat deze unions zo slecht nog niet zijn.

Dit jaar viert de C.L.A.C. haar vijftienjarig bestaan en dat valt samen met Canada's "Centennial". Wat zijn de plannen van de C.L.A.C. in dit verband?

In de eerste plaats willen we omstreeks mei een boek publiceren, getiteld "For Christ's Sake" waarin een aantal belangrijke artikelen en redevoeringen zullen verschijnen die betrekking hebben op de sociaal-economische problemen van ons land.

Verder zij we van plan met een april-nummer van **The Guide** uit te komen van ongeveer 24 pagina's. Hierin verschijnen een groot aantal bijdragen van vooraanstaande personen in binnen- en buitenland.

Tenslotte, we zijn druk bezig met de voorbereiding van de "greatest Convention ever". We rekenen op 1200 aanwezigen. De Convention zal waarschijnlijk gehouden worden op 29 April. De avond tevoren hopen we een "banquet" te houden, waar alle C.L.A.C. leden en vrienden met hun echtgenoten worden uitgenodigd. Op 400 gasten wordt gerekend. Verdere details zullen binnenkort nog bekendgemaakt worden.

God heeft ons werk, ondanks tegenslagen en teleurstellingen, bijzonder gezegend in de afgelopen 15 jaar. Dat willen we in dankbaarheid vieren. En we willen ons prepareren voor de taak die ons wacht in de tweede eeuw van Canada's bestaan.

LEZERS SCHRIJVEN

Dear Sir,

Naar aanleiding van het door U geplaatste artikel "Ongerustheid" in het nummer van 13 januari j.l. zou ik willen vragen of het werkelijk heel normaal is als wij ons niet meer thuis voelen in de "reformed" belijdenis. Maken onze reformatorische beginselen uit wie God lief heeft? Zijn onze belijdenisgeschriften alleen voor mensen, die daar verstand van hebben, Is het beter dat de gewone man zich maar bezig houdt met zondagsschoollessen en bij het aanvaarden van Jezus als zijn persoonlijke zaligmaker? Het rapport van de synodale committee inzake Professor Dekker moet dan maar niet bestudeerd worden. Moet de reformatorische belijdenis eens goed onderhanden genomen worden en is er veel in waar een streep door gehaald moet worden? Is het geloof in en het aanvaarden van een drieënig God zo simpel?

Is er ook een gevaar dat wat U schreef ook "ongerustheid" tot gevolg kan hebben, dat wij het contact met Calvijn wat gaan verliezen? Is de zaak van Professor Dekker nieuw? Als de dingen te simpel gezegd worden bestaat er gevaar voor misverstand.

B. Pierik.

Red Deer, Alta.

Naschrift van de redaktie.

Het is stellig niet onze bedoeling geweest om de gewone man de mond te snoeren en hem te beperken tot de zondagsschool les. Integendeel. Onze opdracht is God beter te leren kennen, beter te leren hoe wij voor Hem leven moeten, persoonlijk en gezamenlijk. En daarin moet de theologische wetenschap ons te hulp komen.

Er zou over het christelijk leven en over de theologie uiteraard meer te zeggen zijn, maar binnen dit raam was ons artikel geschreven.

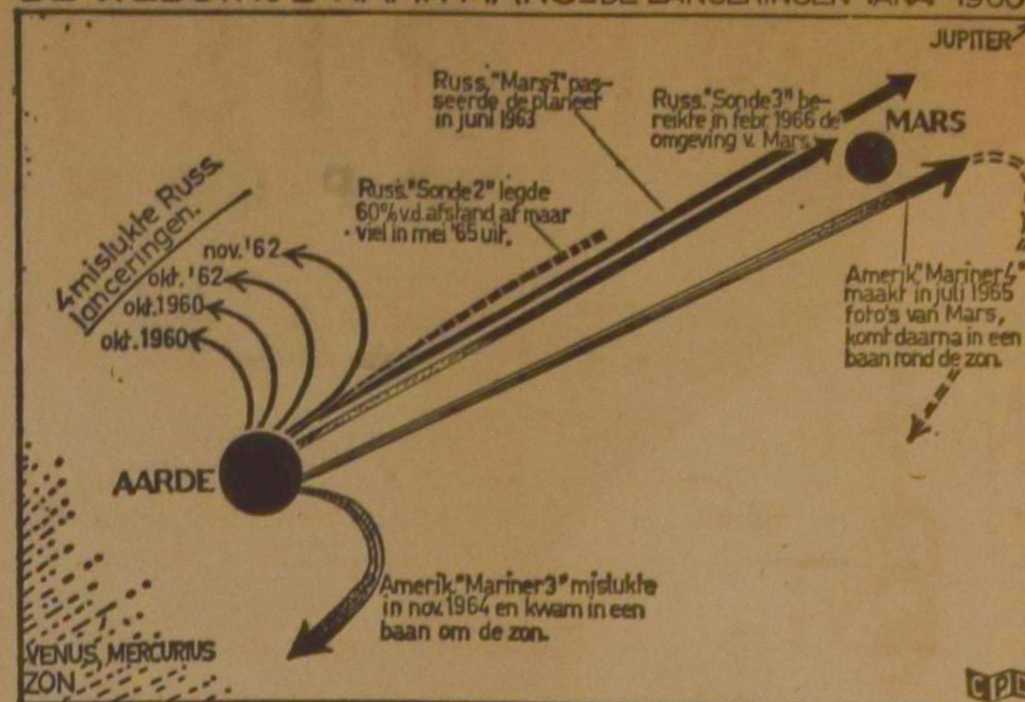
In het geval van professor Dekker gaat de theologische wetenschap zich bezig houden met een vraag, waarop alleen God een antwoord geven kan. En God geeft dit antwoord niet. Hij behoudt voor Zichzelf wie Hij wel en wie Hij niet liefheeft. Wij hebben dit antwoord ook niet nodig, want de vraag heeft geen betrekking op Gods verhouding tot ons of onze verhouding tot God.

Red.

DE SITUATIE IN DE BOUWWERELD IS VAN INVLOED OP DE WERKLOOSHEID IN FRANKRIJK EN NEDERLAND

De voorlichtingsdienst van de E.E.G. geeft het volgende overzicht over de ontwikkeling van de werkloosheid in West-Europa:

De tendensen op de arbeidsmarkten in de E.E.G. zijn vergeleken met het midden van het jaar niet veranderd. Opmerkelijk is de invloed van de bouwconjunktuur op de arbeidsmarktsituatie. Zo moet de — zeer matig — stijgende trend van het aantal werkzoekenden in Frankrijk en Nederland niet alleen worden toegeschreven aan strukturele faktoren maar waarschijnlijk vooral ook aan de min of meer geprononceerde verzwakking van de vraag in belangrijke sectoren van de bouwnijverheid. In Italië heeft daarentegen het op gang komen van het herstel van de bouwkonjunktuur ongetwijfeld ertoe geleid dat de daling van de werkloosheid in totaal enigszins werd versterkt. De in Duitsland te constateren vermindering van de grote spanningen op de arbeidsmarkt houdt evenwel vermoedelijk minder verband met de vertraging in de bouwnijverheid — deze lijkt vooral van invloed te zijn op de tewerkstelling van buitenlandse seizoenarbeiders-, dan met de algemene kalmering van de binnenlandse konjunktuur en met strukturele moeilijkheden in bepaalde bedrijfstakken. Dezelfde faktoren waren ook in België van doorslaggevende betekenis voor de verdere stijging van het aantal werklozen, waarbij hier de betekenis van strukturele faktoren betrekkelijk groot is.

Een mens voor 150 gulden per kilo naar Mars?

De Philco-Corporation in Californië bouwt een ongeveer 1 m. hoge ruimte-camera die rond 1970 naar Mars geschoten moet worden, mogelijk ook later. Een camera zal dan, nadat deze op de planeet is gedeponeerd, foto's van het oppervlak van Mars maken en deze naar de aarde seinen.

Uit dit bericht blijkt, dat, hoewel de greep naar de maan in volle gang is, de "sprong" naar Mars tevens voortgang blijkt te vinden. In ons schema geven wij een duidelijk overzicht van de wedstrijd naar Mars.

Totaal zijn er thans 9 lanceringen naar Mars ondernomen, de rode planeet die van 55 tot 397,5 miljoen kilometer van de aarde staat.

De laatste ontmoeting met Mars werd gemaakt door de Russische "Sonde-3" die de achterzijde van de maan fotografeerde en vervolgens tot in de omgeving van Mars een baan zocht. Deze "Sonde-3" werkt nog steeds.

In totaal zijn vier Russische lanceringen met als doel Mars, mislukt. De Russische "Sonde-2" die men in november 1964 lanceerde werkte met ionenmotoren. Het automatische radiolaboratorium van de Sonde werkte goed tot op 60% van de afstand naar Mars. Toen viel de verbinding uit in mei 1965. De twee jaar eerder gelanceerde Russische "Mars-1" viel met zijn verbindingen ook uit na ca. 60% van de afstand afgelegd te hebben, maar deze "Mars-1" passeerde op 19 juni 1963 de planeet op een afstand van 200.000 km. Tijdens de tocht werd de satelliet tijdens een regen van meteoren 1x per twee minuten door deze hemellichamen getroffen. De Russische "Mars-1" is de eerste menselijke "vinger" naar Mars geweest.

De Amerikanen bereikten als nummer twee de omgeving van Mars met hun "Mariner-4". Deze "Mariner" zorgde voor 21 foto's van de planeet en werd daarna en zwijgende satelliet rond de zon. De foto's van Mars brachten een uiterlijk aan het licht dat ongeveer gelijk is aan dat van de maan. Mars moet mogelijk meer dan 10.000 kraters bevatten. De kans van hoogwaardig leven op Mars wordt thans uiterst gering geacht.

De eerste Amerikaanse lancering in november 1964 mislukte door het breken van de beschermingskap rond de satelliet die in een baan om de zon kwam te cirkelen. Thans heeft Mars even rust maar geschikte tijdstippen voor lanceringen naderen weer in 1967. Die zullen dan de wedstrijd naar Mars opnieuw in beweging moeten zetten, wil tenminste Dr. E. Konecci van het Amerikaanse bureau voor Ruimtevaart NASA, gelijk krijgen. Dr. Konecci voorspelt namelijk, dat de mens over veertig jaar in "dienstregeling" naar Mars zal kunnen reizen. De reiskosten voor een retoer aarde-Mars becijfert Dr. Konecci op ca. 150 gulden per kilo lichaamsgewicht, veel duurder kan het over veertig jaar niet zijn, meent Dr. Konecci.

Overigens heeft de rakettenafdeling van Boeing op de computer de kansen becijferd van de vluchten naar Mars, een en ander in opdracht van de NASA. Van de — in theorie — 200 vluchten wisten er slechts ca. 90 een sukses te boeken. De rest van de vluchten mislukte.

WANNEER ZAL 'T ZIJN?

OF IS HET GAUW EEN JUBILEUM?

Als U binnenkort gaat trouwen of wanneer U spoedig een jubileum mag vieren, in beide gevallen zal het voor Uw vele vrienden en bekenden een aangename verrassing zijn, een annonce ervan in hun eigen krant, Calvinist-Contact te lezen.

Ook verlovings-aankondigingen en geboorte-advertenties worden altijd met veel belangstelling gelezen.

Van het Department of Labour

VERHOGING LEERLINGEN-UITKERINGEN

Vanaf 30 januari j.l. werden de wekelijkse uitkeringen voor deelnemers aan het programma van het Ministerie van Arbeid voor vakopleiding in het bedrijf verhoogd.

Het Ministerie van Arbeid verstrekt lesgeld, vervoerskosten en levensonderhoud gedurende de tijd dat een leerling een cursus volgt aan een Provinciaal Instituut.

Tot 30 januari was deze vergoeding \$20.— tot \$40.—. De nieuwe schaal, welke inging met de klassen die eind januari aanvingen, is van \$35.— tot \$90.— per week, afhankelijk van de burgerlijke staat van de leerling en of hij thuis of elders woont gedurende het schoolbezoek.

Een ongehuwde leerling ontvangt \$35.— per week als hij thuis woont en \$50.— indien hij buiten zijn woonplaats moet verblijven. Een leerling met drie of meer van hem afhankelijken ontvangt \$90.— per week.

Er zijn in Ontario momenteel 14,000 personen in opleiding — ongeveer 40% van alle vakleerlingen in Canada.

the Hon. John Robarts
Prime Minister of Ontario

CALVINIST - CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
AUDITED PAID CIRCULATION ABC
Editor: D. Farenhorst.
Editorial Committee: Revs. J. Geuzenbroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: \$5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewponts of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors. Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Centennial Report [2]

ANALYSIS OF THE CHRISTIAN REFORMED CHURCH IN AMERICA WITH REGARD TO INTEGRATION

It is understandable that the small band of Calvinistsic Christians of Dutch descent had to struggle hard to preserve their heritage in an environment which was not very favourable for their theological thinking. We only can be grateful for their faithfulness and the love with which they built their church. Yet to study the development within the Christian Reformed Church in America as to integration could be helpful for the Canadian Churches at this moment. As we noticed already, this immigration took shape in the settlement, closely knit communities, separated from the environment. The settlement dominated the outlook of these people. Within their own communities they could cherish their Dutch traditions and only recently these churches have been confronted with the mainstream of American life.

Dr. J. H. Kromminga has analyzed this situation in his booklet "In the Mirror," written at the occasion of the Centennial of the Christian Reformed Church. We do well to pay attention to some of his remarks. Dealing with the problems of isolation and contact Dr. Kromminga states that "at this complicated point we are near the very heart of the problem of the Christian Reformed Church today. This denomination must be asking itself the question what contribution it can make to the life of the countries in which it is found. That question has been asked, of course. But it has not loomed as large in the church's deliberations as it ought to have done."

Throughout her history the Christian Reformed Church has been far more concerned with the dangers of integration than with the benefits of it. The church carried on a defensive action against the process of alteration. Because of fear, unconsciously or consciously, that the old faith would be lost, there was a general agreement that the walls must be built high to keep the world out and the faith in. Are not the monumental church buildings expressions of this defensive attitude?

Kromminga mentions some of the **means of isolation** — the language, the dependence on immigration for its growth, dependence on the Netherlands for theological leadership, the separate Christian School movement has not always been free from isolationist aspects, the idea that the church can preserve itself by strict concern for itself, etc.

As to the **perils of isolationism** Kromminga refers to:

lack of positive contact with other denominations,

lack of Evangelistic zeal,

exaggerated perspective of the difficulties within the Church's own boundaries,

diminished view of the needs of the world,

complacency on the part of adult members and lack of challenge on the part of the young people.

Those who successfully resist this attitude either remain as dissatisfied members or seek their spiritual outlets elsewhere.

As to the present situation, Kromminga notices that there are within the church voices calling for a greater contact with the environment. But to counter these demands for greater contact there is the disturbing fact that the members of the church are in general not thoroughly acquainted with what they stand for; or at least they are far from eloquent in speaking about it. It is a mystery why this should be the case in the face of much indoctrination; but it is.

Kromminga states that isolation has its use, especially during the youth of a denomination. We cannot deny that these perils of isolationism are to be found in our Canadian churches also. We wonder however, whether they are only symptoms of a transitory period cr indications of lack of real contact with and responsibility for our Canadian environment.

THE CHRISTIAN CHURCH IN CANADA

One of the remarkable things is that most of our church-members know little to nothing about the history of the Christian Church in Canada. Remarks like "of course there have been Christians here, but what did they really do — there is no Christian School, there is no Christian press —" are not uncommon, even among church leaders. It is not hard to imagine what the consequences are of such an attitude — there is little respect for other Christians and other churches, it fosters a feeling of superiority as if we were the first to build the church in this land. It frustrates the possibility of making a contribution, since such a contribution is to be made not in a vacuum, but in a concrete historical situation of the church in this country.

In this situation the Prayer for Emigrants in the Book of Common Order of the Nederlandse Hervormde Kerk in the Netherlands is appropriate. "Make them Thy faithful witnesses and the guardians of the treasures, which they received in Thy church in this land, and open their eyes and hearts for the riches, which Thou didst reveal and entrust to Thy church in the new land."

To stimulate the interest and the love for what the Holy Spirit did through the church in this land some notes may be made on Canadian church history.

There were **Huguenots,** French Calvinists, among the early colonists of New France. After the Edict of Nantes in 1598 had brought to an end the religious wars in France, several Huguenots gained valuable privileges for trading and colonization in North America. Most of the settlers of the French colony at Tadoussac on the lower St. Lawrence were French Protestants, but few survived the rigours of this northern latitude. Huguenots like De Monts, the De Caens, the Kirkes, Charles and Claude de la Tour played a prominent part in early French colonizations. At the time the Jesuits got control over New France the doors were closed for these Protestants, though during the whole French regime some traces were left of French Protestantism.

After the time when New France had to surrender to the English (Treaty of Paris 1763) Protestants settled in the Maritime Provinces and along the St. Lawrence. For a long time many of these settlers were deprived of church services. In the old country, England and Scotland, spiritual life was at a low ebb and there was little enthusiasm among the ministers to share the hardships of the New World. An example is the dramatic story of the Selkirk Settlers, who built a colony at the Red River in Manitoba in 1811. Only after 40 years, in 1851, they received their own pastor, the Rev. John Black. It was God's faithfulness which kept the church alive during these years in which pastoral care was so scarce.

A fascinating aspect was the involvement of the **church in education.** Many of our present Universities were founded as Church Colleges — Queen's University, Presbyterian — University of Toronto, Anglican — McMaster, Baptist, etc. The Public School system of which Egerton Ryerson, a Methodist minister, was the founder, was not at all neutral. The School Act of 1846 contained the words: "As Christianity is the basis of our whole system of education, that principle should pervade it throughout." And Ryerson himself spelled out this principle: "I assume also that Christianity — the Christianity of the Bible — regardless of the peculiarities of Sects and Parties, is to be the basis of our system of Public Instruction, as it is of our Civil Constitution."

How much the church felt responsible is e.g. apparent from the reports of the Committee on Religious Education in the schools at the meetings of the General Assembly of the Presbyterian Church in Canada.

The contribution of the Church to the **opening up of the West** makes one of the great chapters of the history of the Christian Church. It must strike one that Canada does not have its Wild West stories as does the American West.* One of the main reasons is that from the early beginning the Churches, esp. the Presbyterian and the Methodist Church, kept abreast with the frontier man. After the transcontinental railway had been completed in 1885 the stream of settlers kept growing through the years. Many of these came from the trouble-swept areas of Central Europe and did not speak English.

The churches accepted the challenge of the West.

Rev. John Jenkins, the Moderator of the Presbyterian Church in Canada, wrote in his pastoral letter, Dec. 26, 1878, "A glorious destiny opens before the Presbyterial Church in Canada. An almost boundless Home Missionary field opens out before us; the "Great West" is rapidly becoming peopled — an embryo empire — and the opportunity which offers of the laying its ecclesiastical foundations simultaneously with its political, is a call to us from the Head of the Church, thus early to take possession of the land in his name."

James Robertson, the Superintendent of Home Missions of the Presbyterian Church in the West from 1881-1901 wrote in 1880, "It should be the duty of the church to lay broad and deep the foundations of piety, purity and probity in this new land. Settlers are coming in in considerable numbers, **and making homes for themselves** and their children. Would it not be a pity if these wide plains and mountains fastnesses should become the grave of their early piety."

The saga of the immigrant in the Canadian West is at the same time the saga of the Christian Church.

(To be continued.)

* And no real Indian Wars. The Missionaries often acted as interpreters and mediators between the Government and the Indian tribes, among whom the churches had their missions long before the Government took over.

Vitamins - Important?

by Dr. J. Van Belle

We live in a civilized world. Food — we receive far more than we need and can make it as well-balanced as we please. Among adults (at least, those who eat regularly) diseases due to vitamin deficiency are a rare. It may surprise you to hear that also in our society every year again children have to be admitted to hospitals exactly because their diet was deficient in vitamins. Their ages usually range from several months to 2 or 3 years of age. The usual story is that the mother never added in any form to their diet. The reason may either be neglectance or expense — but in either case the mother certainly was never impressed enough with the need of these vitamins for their children. Baby food must be supplemented with vitamins and all pre-school children should receive vitamins during the winter months.

1. SCURVY

We read about scurvey in the exciting stories of older days when the people went to the Far East. They were on their boats for months with the same type of often rotten food. History reports that these men got bleeding, swollen gums, loose teeth, lost their appetite, became irritable and sick. If land was not found within weeks they would die from malnutrition and exhaustion. However, if they were able to get ashore somewhere they would recover through the eating of fresh fruit. And as you know fresh fruit contains vitamin C. That was their whole trouble — a lack of vitamin C.

Scurvy is the manifestation of a deficiency in vitamin C. This vitamin is not made by our own body; we completely depend on our diet for a supply of vitamin C. For adults this presents no problem. Our diet is varied and supplies us with plenty of this substance. For the infant, however, who lives on milk and baby food, the situation is different.

A new-born baby, if his mother has taken vitamins during her pregnancy, has enough of vitamin C to keep him well supplied for the first weeks of his life. After four weeks, however, he should receive some supplementary form of vitamin C. For the breast-fed baby this is not as urgent as for the bottle-fed baby. If the diet of the breast-feeding mother contains an ample amount of vitamin C, the breast milk will contain enough to keep the baby happy. However, perhaps a word of warning is not misplaced here. The mother should be well aware of the fact that she has to take some extra form of vitamins in order to supply her infant also. If she does not want to trouble it may be just as well to give the infant some form of vitamin supplement anyway.

Vitamin C can be given in the form of orange juice (1-2 oz. per day) or fresh or canned tomato juice (2-3 ozs. per day). Furthermore, there are numerous vitamin preparations on the market. Although expensive, they have the advantage of containing vitamin A and D as well. (Vitamin D especially is important. This is the other vitamin that the infant has to receive in order to prevent a disease. But more about that next week.)

What happens when the infant has not received enough vitamin C? Vitamin C is needed for the formation of the supporting tissue of the bones, cartillage, teeth and bloodvessels. If there is a lack of vitamin C the results are therefore manifold. The bloodvessels become very fragile and often areas of bleeding can be seen in the skin of the lining of the mouth. There is a defect in the production of bone tissue and the bones will break easily. The infant becomes very tender along its arms and legs. As a matter of fact this is often the first thing the mother will notice and sense that something is wrong. When she picks up the legs of the infant to change the diaper it will start to cry in pain. The gums become swollen. The infant does not want to eat, it cries often and is very listless.

For a definite diagnosis the doctor is usually helped out by an X-ray, which shows some characteristic changes that have occurred in the bones. The treatment of scurvy is very simple and the recovery very fast. It consists of the administration of vitamin C. Pain will disappear within a few days — total recovery however may take months. Prevention is very easy. No infant in this part of the world should have to go through the anguish and pain that this disease brings. Supplement the diet of every infant with vitamin C — that's all they need. And this is your responsibility, parents!

Brief of the Ontario Alliance of Christian Schools

submitted to the Committee on Religious Education in the Public Schools of Ontario

PURPOSE OF THE BRIEF, STATED IN KEEPING WITH THE TERMS OF REFERENCE OF THE COMMITTEE

(1) The Ontario Alliance of Christian Schools, having examined the present system of religious instruction in public schools, wishes to submit the results of its evaluations, which can be summarily stated by saying:

—that the present programme is neither effective nor desirable and that it can not be so in principle.

—that changes and improvements can not be brought about except within a system of education which would be based on the acknowledgement of religious plurality;

—that the responsibility of the public school in this matter can but be the education of and by those who are religiously committed to the ideal of the democratic community; finally,

—that recommendations be presented to the Minister should be to the effect that, since religious education by nature involves commitment, the public school can be allowed to provide religious instruction only in the direction of the aforementioned ideal.

GROUNDS FOR RECOMMENDATIONS

(2) 1. The brief submitted to your Committee on October 28, 1966 by four University of Windsor theologians correctly states, as reported in the **Globe and Mail** on its front page the following day, that "whenever we commit ourselves deeply to anything, we are dealing with religion." Indeed, religion is the heart-commitment made by man in community. Further, the direction of this commitment sets the framework within which such a community goes about its life from day to day. Therefore, that brief is correct in asserting that no school system can avoid the teaching of religion. In this sense the school system called public is itself the outcome of such a commitment. Hence, the drive into the direction of the community of public democracy must increasingly saturate the entire curriculum with its ideals.

(3) 2. Inasmuch as every religious commitment must of necessity exclude allegiance to another choice-of-heart, the commitment to public democracy can not tolerate the presentation of any other religion in a so-called sectarian way within the walls of the public school. However, that is the only way in which such other exclusive commitments present themselves. This means that in the present system even the nominal connection with the Christian religion can not possibly be tolerated from the viewpoint to which the system is committed. In addition to this, the Christian religion is treated intolerably because it is not allowed to be presented for what it is, viz. an exclusive commitment. Further, since the adherence to the teaching of the Christian faith in a public school is undemocratic, the present system is disloyal to its own commitment. This is acknowledge increasingly in educational, legislative, and judicial circles in the North American Continent.

(4) 3. Religion and public education being what they are, doctrines of faith can be presented in the present school system only by instructing the pupils about the existence and contens of all religious viewpoints found in this province—with the clear understanding that the present system is committed to the position that none of these views has he right to any exclusive claim on the community. This means that the public school system is exclusively committed to non-commitment.

RECOMMENDATIONS

(5) The Ontario Alliance of Christian Schools recommends to the Committee on Religious Education In the Public Schools that, taking into account the contemporary situation, it submit for the consideration of the Minister:

1. that the teaching of the Christian religion or any favouring of that religion in the public schools in any way is undesirable from the point of view of public democracy and therefore undesirable in principle,
2. that the teaching of the Christian religion can in principle never be effective from the viewpoint of that religion if taught within the framework of the commitment to public democracy,
3. that a change towards equality under law for every religious community to have its own system of education, with the same duties and privileges under law as the public school system, would be the only possible improvement of the present system,
4. that the responsibility of the public school is only to provide public education, whether such education actually exists or not.
5. that materials here present should be view against the background of the Brief of the Ontario Alliance of Christian Schools submitted to the Provincial Committee on Aims and Objectives of Education in the Schools of Ontario, a copy of which is included herewith.

THE ONTARIO ALLIANCE OF CHRISTIAN SCHOOLS.

Servants to Immigrants

by Rev. JOHN GRITTER

15

The Bible teaches us, and that is a part of our Reformed heritage, that God in his providence upholds and rules all things, including the lives of men and particularly those of his people. I believe that wholeheartedly; I can plainly see it in the development of my life; it seems to me that every Christian who takes thought can see it in his. That gives us a thrill, a sense of assurance, of confidence for the future.

We do not talk about that very much, except in intimate conversation. Our Dutch background seems to make us reticent about such things; our Calvinist emphasis, that to God belongs all the glory — in itself a sound and glorious truth — at times seems to make us onesided so that we develop a wrong kind of modesty. In our fear of glorifying man rather than God we are slow to talk about what God has done for us in the way He has led us.

This brings on a lack of communication, a spiritual poverty, a failure to give God the glory which is his due, a hesitation and fear to witness to one another of God's wondrous ways.

God's Word teaches us that when he has done great things for us we must tell one another about that so that he may be glorified and others may rejoice with us and be strengthened in their confidence in Him. The Psalms speak of that often and Paul among others urges us to do that.

That is the spiritual background of these articles and especially of this one. God in his gracious providence has done great things for us is Canada. He brought thousands of fellow-believers from the Netherlands to us. He saw fit to use us as a denomination to receive and help them. Among others he saw fit to use the writer of these lines and his beloved wife to have a share, a modest share, in this work. This has been a great experience for us. We like to tell about it. The Church must know about this and praise the Lord with us.

One hesitates to bring in personal history: so easily it is misunderstood. On the other hand it is the personal touch which makes a story concrete and interesting. When I was planning these articles a daughter-in-law of mine said, "Dad, will they give your personal story?" She urged that people like to hear about personal experiences, for their own guidance and inspiration. With that in mind, then, I relate a few of the outstanding developments in my life as they pertain to our work in Canada.

Having been born in a small Dutch community, Daarlerveen, Overijssel, and having been formed there by a Christian home and the Church and a Christian school, and many other influences in the community, I migrated at age 17, with my family to Grand Rapids, Michigan, in the year 1912. I was old enough to bring with me many impressions of the old country, an abiding interest in it, a working knowledge of its language, and rather vivid memories of immigrant life.

A Ministry of Love

It was in the summer of 1914 that God in a surprising way opened the opportunity whereby a growing desire in my heart was realized — to be trained for the ministry of the Gospel. I cannot help praising his wonderful, sovereign grace whereby he took a young man from the humblest of families to use him in the blessed work of the ministry of the Word. The great history of our Christian Reformed Church abounds in such cases and they lead us to humility and praise. So in the Fall of 1914 I found myself among a goodly number of young people at our Calvin College and Seminary, much smaller than it is today, at Franklin and Madison, Grand Rapids, Michigan.

Much that I learned in the following years served me well in Canada. One fact in particular: a good deal of the instruction at that time was given in the Dutch language and we were required to take courses in it. This enabled a number of us to serve in the Dutch as well as in the English.

My first three congregations — Prosper (Falmouth), Michigan, Rock Valley, Iowa, and Franklin Street, Grand Rapids, Michigan — all used both languages in their services. So it was comparatively easy for me to use both in Canada.

Also, my beloved wife who the Lord brought to my side, as a result of home training and church life was able to converse and to take an active part in church activities in both languages. What a help this proved to be in Canada! What opportunities for service were opened by this happy fact!

When in 1947 more Dutch immigrants came to Canada and reports of their coming reached us in Grand Rapids, my heart went out to them, brothers and sisters in the Lord, of the Reformed Faith, from my old country, now facing the trials of immigrant life. The idea of going out to help them stirred within me. In conversations in the family circle I often spoke about it. Our oldest daughter once remarked, "Dad, you will go to Canada some day." The idea was taking root in the family...

Suddenly, in September, 1948 came a call from our Detroit church pleading on behalf of our people in the Aylmer-St. Thomas-London district in southwest Ontario to come over and help them. The appeal was almost overwhelming. But the difficulties involved, especially pertaining to our family, our children, pressed home. Could we go and leave most of them here? Would it be right? We weighed, wondered. Until we had spent a Sunday with our people there. With a big car loaned by a good brother (my own was about worn out) we went over; brought one large family to the service, involving 144 miles of travel; met about twenty families in the basement of the Baptist Church in Aylmer and conducted a Dutch service for them. It all warmed our hearts: these were our people. At the conclusion of the service one of the men arose to speak for the group, put up a plea so urgent, so touching, that it seemed to me scarcely an eye was without tears. Here was a small flock, growing fast, with a large number of children and young people, pleading for a shepherd. After the service they crowded around us hoping that we might be guided to come.

Well, that was it! On the way home we thoroughly agreed that one cannot say No to such an appeal. The call was accepted.

Why? In the three weeks in which this was under consideration there was time for a real searching of heart. Family considerations had to be faced. But the one thing which always came to the fore was: Here are people of our blood, of our Faith, brothers and sisters in the Lord, by whom He is transplanting a part of his church over here, who need help. We are in a position to help. We want to go for the Lord's sake. That was the one deciding factor. That made it from the beginning a ministry of love. And that has been the guiding star through the nine years which followed. That still stirs in my soul and some times still melts me to tears.

So we took leave of our beloved people of the Franklin St. Church in Grand Rapids, after a blessed ministry of almost eleven years. They greatly encouraged us by a hearty farewell, a shining new Chevrolet for the work, a gift of money and many good words. This was on October 24, 1948. On the following Sunday, Reformation Day, we were with our Detroit congregation. In the morning I was solemnly installed as a home missionary to Canada, the local pastor the Rev. M. Ouwinga, the Rev. H. Blystra, and my brother George officiating. In the evening I preached the inaugural sermon, the beginning of a work so different! There were still some things to be arranged. A house had been secured for us in Aylmer but the owner must build himself a new one before we could move in. The family was welcome to stay in the Franklin St. parsonage until that time. On November 3 in the afternoon I started out for Canada. Going in at Sarnia, stopping at Chatham to greet the Rev. G. Vander Ziel and family, making stops along the way I drove into Aylmer toward evening on Thursday, November 4, 1948. Deeply conscious of the need of God's help I halted at the side of the road to ask for his guidance and favour in a work so different. Then on to our future home where for months I would be a boarder. Immediately the following days some calls were made. On Sunday, November 7, 1948 I conducted an inaugural service using the words of Psalm 122:9 — "For the sake of the house of Jehovah our God I will seek thy good." To my joy my wife and her brother Dr. J. B. Schoolland and his wife were able to be present. Without further ceremony I was introduced to the work and plunged in.

Let's Play Chess

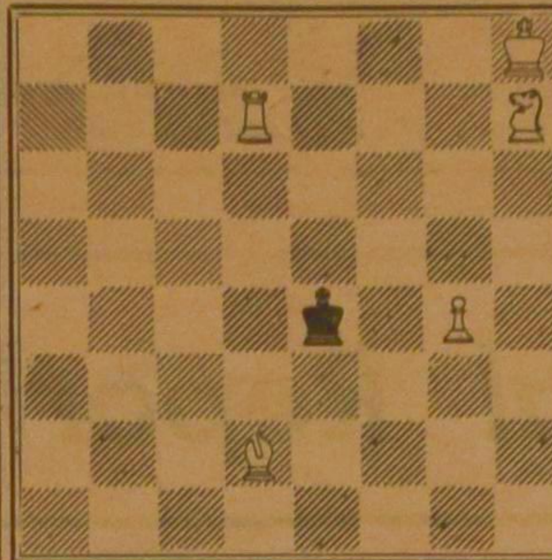
Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN FEBRUARY

No. 240

Author: H. Rosenkilde

Black: 1 piece

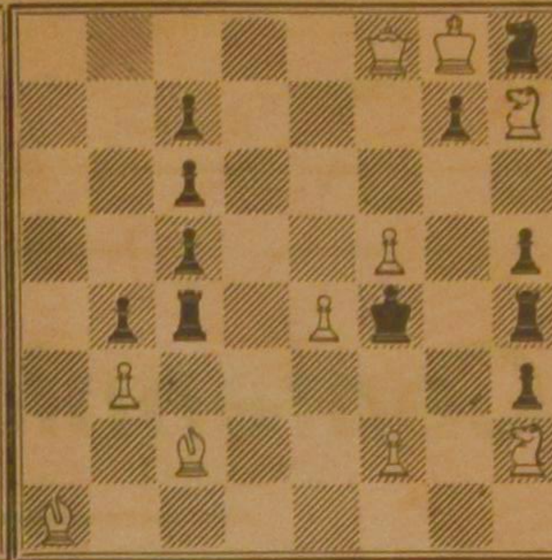
White: 5 pieces

White to play and mate in three moves. 2 points

No. 241

Author: A. Casa

Black: 11 pieces

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. 2 points

NOTES

1. This first series contains two problems of a completely different character. Both are just easy. People who consider to join should test their capability on these problems.
2. No. 240 should be solved in full, of course, but is so easy that you may find the solution from the diagram. It is more a curiosity than a real problem. More than 2 points could not be awarded.
3. No. 241 has been made according to the rule: the key move should create several threats (at least three) and that every black move should eliminate all of them except one. Key move and as many threats as you are able to find are to be indicated.
4. No separate solutions of this series should be sent in, please. Send all solutions of this month problems in one package later.

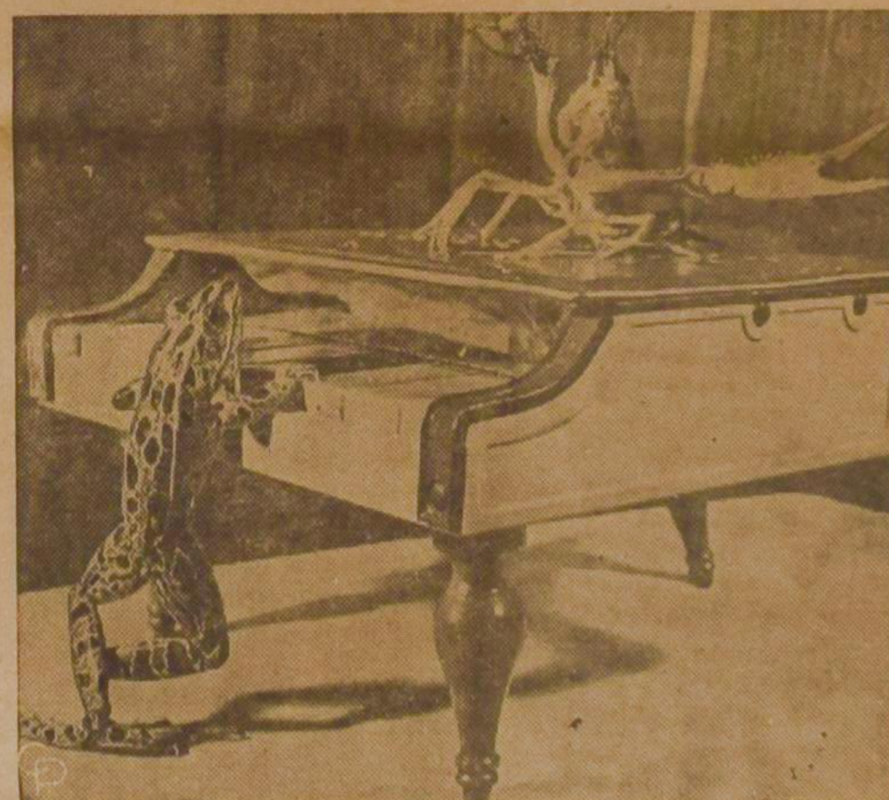
NIAGARA & DISTRICT CHRISTIAN HOCKEY LEAGUE

Games to and including Jan. 20, 1967

	G	W	L	T	F	A	Pts.
St. Catharines	14	11	2	1	69	27	23
Hamilton	15	10	5	0	57	28	20
Brantford	14	7	6	1	37	44	15
Beamsville	14	0	14	0	19	90	0

Top scorers in the League

John Bergsma, St. Catharines	44
John Ludwig, Hamilton	23
Jerry Teeuwsen, St. Catharines	18
Bill Schilthuis, Hamilton	16
Frank Buwalda, Hamilton	16
Kees Oosterloo, Brantford	15
Paul Van Wingerden, St. Catharines	15

COME ON, YOU OLD CRAB, SING—Howard the frog has been trained to assume this pose at a toy piano but the crab, which hasn't received any coaching, apparently doesn't like music.

HIGHLIGHTS OF CANADIAN HISTORY

2

The Seignorial System

(Highlights of Canadian History is a copyright series of ten stories, prepared by Imperial Oil Ltd., and Canadian Scene, for Centennial publication, and released exclusively to the foreign language press and radio of Canada.)

Fortunately New France was settled under the seignorial system; the grouping of settlers under a seigneur gave defensive strength to the colony against threat of attacks by Indian war parties and English invaders. Under the system, the crown granted land to a seigneur who gave military service in return; the seigneur sublet his lands to tenants who paid him an annual tax.

The seigniories in New France were granted mostly along the banks of the St. Lawrence and Richelieu Rivers; they were rectangular plots of land with the narrow end fronting on the river. The habitants' holdings also abutted on the river; when these were sub-divided among the children of the habitants, they looked like narrow ribbons, often only a few yards wide, but thousands of yards in depth. So each bank of the St. Lawrence between Quebec and Montreal became one long straggling settlement.

The first houses were not log cabins, like the early houses in Ontario. The settlers had never seen a log house; they copied the domestic architecture of their homes back in Normandy or Picardy. The house was a solid stone building with a steep roof and projecting eaves, still seen along the road between Quebec and Montreal. The doorway opened into the main room — a combination living room, dining room and kitchen; in this room was a fire-place, the sole means of cooking food and keeping warm; above this was a loft, in which the children slept; outside, there was a stone bake-oven; some of these bake-ovens can still be seen along Quebec roads.

"The common people of the country," wrote a visitor to Canade in 1749, "seem to be very poor but they are always cheerful, and in high spirits." They liked to sing, and their folksongs are today regarded as one of their most significant contributions to Canadian life.

After Bishop Laval divided the settled parts of New France into parishes (which did not always coincide with the seigniories), the parish church became the centre of community life. There were no schools save those established by the priests and the nuns. In the same way, the beginnings of architecture, painting and music in Canada were mainly connected with the church. It was in the building of churches, in the paintings of religious pictures, and in their performances that the fine arts first obtained a foothold in Canada. The church was almost the only agency of the higher life that existed under the old regime.

U.S. Visitor - Visa

The United States Consulate General in Toronto announced today that the number of visitors receiving visas for the United States in Toronto during 1966 showed an increase of 25% over 1965.

The Consulate General expects that during 1967 the number of visitors who wish to obtain visas will increase by another 25% or more over the 1966 figure. This is particularly so in view of Centennial year activity and tourism from Europe to Canada created by "EXPO 67".

The Consular Officer of the United States said that heavy demands upon visitor visa facilities of the Consulate General during the period April through August has caused many visitors who want to obtain visas an unfortunate delay, sometimes of several hours. The Consular Officer suggests that in order to avoid inconvenience and crowded waiting rooms, persons visiting in Canada who need visitor visas to go to the U.S. obtain them from a U.S. Consular office in their country of residence before coming to Canada.

If, on the other hand, they are already in Canada and need U.S. visitor visas, they should try to obtain them during the winter months when there is less demand upon the visa facilities of the Consulate General. These persons should call in person at the U.S. Consulate General with a valid passport, one passport-sized photograph, and evidence of sufficient funds for their visit in the United States.

Landed immigrants who have been in Canada for 6 months or longer and who are gainfully employed in Canada may wish to obtain visas through the mails to visit the United States. This process, it was explained, required about 7 days and can be accomplished by requesting a visitor visa application (form FS-257A) by telephone or letter from the Consulate General, 360 University Avenue, Toronto 1, Ontario, telephone 366-3553, or from a local travel agency. A person desiring to visit the United States who uses this form need only complete it and send it to the U.S. Consulate General together with his valid unexpired passport, one passport-sized photograph, evidence of landed immigrant status in Canada, and a letter from his or her employer indicating the period of gainful employment.

Evidence of landed immigrant status may be a landed immigrant notation in the passport placed there on arrival by Canadian Immigration authorities or a Canadian Immigration Identification Card issued by Canadian immigration authorities on arrival in Canada.

U.S. Information Service.

Wife Preservers

To line-dry a sweater, run a towel through from sleeve to sleeve, using clothspins at each end of the towel and in the middle of the neck.

First Things In Canada

Canada's First Apple Trees

by JOHN F. HAYES

When the two ships of the Sieur de Monts expedition left Havre, France, for Canada in the spring of 1604, their holds were packed with all the things needed to set up the colony which de Monts had agreed to establish in far-off Acadia. In return for this, the French Crown had granted de Monts a monopoly of trade.

The vessels carried livestock, and fodder, grain and apples to feed the animals on the long voyage across the Atlantic; one ship was packed with building materials, tools, implements, food, clothing, firearms, seeds and seedlings. The company comprised some 120 people, most of them artisans and farmers.

The colonists arrived in Canada several weeks later, and chose the island of St. Croix as their base. It was a bad choice. In the horrible winter that followed, almost half of them died of scurvy. The survivors sought a new location, and in August of 1605, moved to Port Royal on the Annapolis Basin. Here was a more hospitable land; dwellings were built; gardens were planted; grain was sown. In the woods around, wild crab-trees hung with fruit; the Norman farmers were sure that this land was a natural apple-growing country. With only seeds, they began their orchards.

Ten or twelve years must pass before apple trees bear fruit; as the settlers carefully tended the sprouting seeds, they must have envisioned the laden trees of the future. They were destined never to see them, for two years later, in 1607, Port Royal was abandoned when the trading monopoly of the Monts was recalled by the French king.

But the apple trees grew on, and in the years that followed, Port Royal became the source of apple seedlings which were planted far and wide — in other parts of Nova Scotia and in the colonies to the south. In 1633, improved strains were brought from France. By 1647, the cultivated apple was widely grafted upon the wild native crab stock.

Today, the Annapolis Valley is one of the advanced apple districts in the world, and at the same time the oldest apple garden in Canada, for it was here that the first colonists planted seeds of the Norman French — the strain which was the first apple tree to bear fruit in the New World.

Over de omvang van de Zondvloed

⑤

Is de gedachte van een universele zondvloed een wetenschappelijke onmogelijkheid, en zijn we daarom gedwongen op dit punt althans van een bijbelse mythe te spreken?

Laten we oppassen niet in de klem van een dergelijke probleemstelling te trappen, en liever de oude Sikkel bijvallen, die in zijn 'Boek der Geboorten' schreef: 'Het voegt niemand hier Gods almacht te bedillen; het blijft een ondoorgrondelijk wonder Gods, dat de wereld in de Zondvloed niet geheel vergaan is, maar dat deze catrastrophe verliep zoals zij verliep; wij mogen dit wonder in geen enkel opzicht verkleinen, en moeten erkennen dat hier het menselijk oordeel duizendmaal het 'onmogelijk' moet uitspreken. Nochtans loven wij de wondere werken Gods, die waarachtig zijn; en we moeten ons daarbij geheel aan de Schrift houden, die zegt, dat de wateren alle hoge bergen onder de ganse hemel overdekten.'

Dat is een goed woord van Sikkel, hij wil zich aan de Schrift houden en Gods almacht niet bedillen; zijn boek, waarin hij deze woorden schreef, was opgedragen aan de Vrije Universiteit 'in dankbaarheid, liefde en gemeenschap'; maar nu liet in onze dagen een professor van die universiteit toch dat 'onmogelijk' horen, en beschuldigde hen, die Sikkel's standpunt nog steeds delen, van fundamentalisme.

De argumenten van prof. Lever deelde ik al mee.

De aarde, zo schreef hij, kan in Gen. 6-9 niet de aardbol betekend hebben, omdat dan ook alle diersoorten in de ark vertegenwoordigd moeten zijn geweest. Volgens zijn berekening moeten er dan 210.000 vogels in de ark zijn geweest en 1,6 miljoen insecten. Zijn meest beperkte schatting van het aantal dieren is ruim 2,5 miljoen; en hij vervolgt: het spreekt vanzelf dat de ark dit alles niet heeft kunnen bevatten; ook al om de enorme hoeveelheid voedsel, die in dat geval nodig zou zijn geweest.

Wat moeten we van deze dingen zeggen?

Als we er met tegenargumenten op ingaan, begeven we ons op een gevaarlijk straatje. Dat is het straatje van de rationele *apologetiek*, die heel gemakkelijk ontaardt in een rationalistische apologetiek.

Dan gaan we de waarheid van de Bijbel 'bewijzen'.

En dan komt daar een Duits boek van de pers onder de titel 'Und die Bibel hat doch Recht' (En toch heeft de Bijbel gelijk), met enorm veel materiaal ten gunste van de historiciteit van de bijbelverhalen 1), en dan zuchten velen herademend: 'Zie je nu wel; nu is het toch wel *bewezen*'.

Maar met een dergelijke apologetiek kunnen we niet voorzichtig genoeg wezen, want als we het moeten hebben van het bewijs van de dingen die men ziet, dan verlaten we in de eerste plaats de vaste grond van het bewijs van de dingen die men niet ziet (Hebr. 11:1), en in de tweede plaats: menigmaal wordt een 'bewijs' geforceerd door redenering en constructie, terwijl het verre van overtuigend is (het rationalisme ook in de Chr. kerk muntte uit in pogingen om wonderen aannemelijk te maken).

Daarom stellen we dit als onomstotelijk voorop, dat ons geloof in de Schriftopenbaring, ook in haar historische mededelingen, niet afhangt van enige buiten-Schriftuurlijke argumentatie of speculatie.

Overigens een zeer interessant boek, maar volgens deskundigen niet altijd betrouwbaar. Met zeer veel aplomb verklaart het, dat sedert de opgravingen van de bekende Sir Woolley de zondvloed (als een uitgebreide lokale vloed in Mesopotamië) precies te dateren valt: 'Es geschah um das Jahr 4000 v. Chr.!' Maar latere Amerikaanse deskundigen verklaarden, dat de combinaties van Woolley niet klopten (vgl. Morris and Withcomb, The Flood, 5th printing, p. 110, 111).

Maar dit neemt niet weg, dat we toch met respect moeten luisteren naar de argumenten van een medechristen, en, wanneer we dat kunnen, daar ook een antwoord op moeten trachten te geven.

Prof. Lever heeft uitgerekend, dat, wanneer de tekst van Genesis naar de letter moet worden uitgelegd, er niet minder dan 210.000 vogels in de ark moeten zijn geweest. De rekensom is eenvoudig genoeg: 7 paren van elke soort; er zijn nu 15.000 soorten vogels; en 14 maal 15.000 is 210.000.

Nu kan hiertegen in de eerste plaats worden opgemerkt, dat het exegetisch niet vaststaat dat er inderdaad 7 paren van elke soort zijn geweest. Sikkel schrijft hier: 'De uitdrukking *twee* (en) *twee* in vs. 9 en 15 wijst niet twee paren aan, maar slechts paren, *bij tweeën;* en zo zal ook vs. 2 *zeven* (en) *zeven* betekenen *bij zevenen*, zodat van elk soort zeven exemplaren werden ingescheept; men heeft daarbij met reden gerekend één exemplaar voor het offer (zie Gen. 8:20), en drie paar om zaad levend te houden op de ganse aarde (vs. 3)'. Sikkel is niet de enige, die het zo uitlegt; hij heeft een lange rij van eerbiedwaardige uitleggers achter zich, die het deden als hij, onder wie Augustinus, Calvijn en Keil. In dat geval wordt Lever's totaalcijfer al gehalveerd.

Maar dat is niet alles.

Volgens Ernst Mayr, één van de meest bekende Amerikaanse geleerden op het gebied van classificatie van dieren, zijn er momenteel niet 15.000 soorten vogels, maar 8.600 1); het is ondoenlijk voor een niet-vakman, om zo'n getal te controleren, maar Mayr zal het wel aardig uitgerekend hebben, en als hij gelijk heeft wordt prof. Lever's getal nog eens ongeveer gehalveerd.

En ook dat is niet alles.

Welke zijn de dierensoorten van Gen. 6 en 7 geweest? — kunnen we dat vandaag nog precies uitmaken? Morris en Withcomb wijzen in hun boek op de onnoemelijke hoeveelheid variëteiten, die de bepaling van het 'soort'-begrip zo moeilijk maken 2); en ook zij geven hun berekening, ze noemen de ark een reusachtige boot met een inhoud van 1.396.000 cubic feet, die evenveel kon bevatten als '522 standard stock cars as used by modern railroads', en volgens die berekening was er ruimte genoeg, ook voor het voedsel (ze houden rekening met het merkwaardig verschijnsel van 'hibernation' of winterslaap, en achten het mogelijk, dat God van dit middel in de ark gebruik heeft gemaakt).

Ieder, die wil, kan hun uitvoerige beschouwingen over deze dingen in hun boek nalezen, en nu willen we hen op deze weg in ons blad niet volgen; we zouden dan de deur opendoen voor schier eindeloze vakwetenschappelijke discussies, en daarvan hangt ons geloof (gelukkig!) niet af.

Maar wel menen we te kunnen zeggen, dat Lever met zijn 'onmogelijk' het laatste woord niet heeft gesproken.

L.Pr.

1. Morris and Withcomb, The Flood, p. 68.
2. Ze citeren een schrijver, die alle mogelijke verschillende duiven opsomt, en dan concludeert: "Different 'species' names and possibly even different 'generic' names would certainly be assigned to some of these if it were not known that they are merely strains of a common stock.'

WIJ LAZEN VOOR U

"DE DAG VAN DE ZOON DES MENSEN," T. Wever, Franeker, vierde druk, Ds. H. Veldkamp.

De naam van wijlen Ds. Veldkamp blijft bekend en geliefd; de gedurige herdrukken van zijn werken getuigen daar wel van. Dat is te danken niet alleen aan zijn bijzonder vlotte en directe manier om de dingen te zeggen maar speciaal aan zijn profetische gloed en scherp inzicht in het geestelijk leven in de kerk van vandaag. Die profetische gloed is in het bijzonder uitgekomen in zijn drang om de wederkomst van Christus weer centraal te stellen in het practische leven van de kerk, zoals dit het geval was in de apostolische kerkgemeenschap. Zo begint Ds. Veldkamp al direct in zijn introductie met deze harde diagnose: "Wat mij tot het schrijven drong, was in de eerste plaats het feit, dat de wederkomst des Heren bij ons volk niet leeft. Wij geloven het allemaal wel per artikel zoveel van de belijdenis maar we leven er niet uit" (p. 5). Het is ook typerend dat een van de eerste werken uit het omvangrijke oeuvre van Ds. Veldkamp handelde over deze zaken: "In de Schemering van Christus' Wederkomst". Een tweede reden voor dit schrijven is, naast het "tekort" in ons kerkleven, een "te veel" in het bonte secteleven waar allerlei sensationele en speculatieve toekomstbeelden het klare schriftuurlijke gegeven verduisterd hebben en waar het nuchtere gerefomeerde volk nog meer kopschuw is geworden voor de toekomstverwachting.

Als zodanig heeft Ds. Veldkamp ons een grote dienst bewezen met dit beknopte boekje dat hoofdzakelijk handelt over de "tekenen der tijden" en de noodzaak voor de kerk als bruid van Christus de "tekenen" te verstaan waardoor de Bruidegom Zijn bruid op aarde aan de gemaakte afspraak herinnert. Onder deze tekenen worden belangrijke bijbelse gegevens besproken in het licht van nu aanwezige omstandigheden. Zo lezen we dan van o.a. de "verzakelijking van het leven" (het woord "materialisme" is hier misschien beter), "organisatie" in het kerkelijk leven (Veldkamp is altijd bang geweest voor een doodse regimentering, zie b.v. zijn commentaar op Ezechiël's dal van beenderen), "egoïsme", "separatisme", "propaganda" (verkondiging van de valse leer) en "zending" (verkondiging van het evangelie), de "toekomst van Israel", het "vierde rijk" (de eind-openbaring van de antichrist), "synthese" (in tegenstelling tot de antithese), het "jeugdvraagstuk" (het probleem om de jeugd te "houden"). Deze opsomming moge voldoende zijn om aan te tonen hoe practisch deze bijbelstudie wel is. Hier komt de krant (en niet in het minst onze "kerkelijke krantjes") wel heel dicht naast de Bijbel te liggen.

Het kan Ds. Veldkamp niet kwalijk genomen worden dat dit beknopte boekje (121 blz.) niet te diep op allerlei bijbelse gegevens ingaat. De bedoeling is meer om de gemeente op te roepen tot waakzaamheid en zo tot zelfstandige en voortdurende Bijbelstudie. Speciaal het hoofdstuk "de toekomst van Israel" vraagt om meer bezinning. Het is interessant dat hier de traditionele gereformeerde houding t.o.v. Israel (zie b.v. Dr. G. Ch. Aalders' geschriften) als enkel een *geestelijke* eenheid getemperd wordt door meer aandacht voor het *volk* Israel als nationale eenheid. Ds. Veldkamp is steeds verder komen te staan van Aalders' consequente vergeestelijking van de O. T. profetieën en de N.T. *locus classicus* Rom. 11, zoals de grondige herziening van hfdst. XI in de vierde druk van dit boekje duidelijk laat uitkomen. In zijn voorwoord zegt Veldkamp: "Voorzover ik het nu kan zien, behoort wat zich thans rondom en in Israel afspeelt, mede tot de belangrijkste eschatologische gegevens" (p. 5). Zodoende neemt de massale terugkeer van de Joden naar Palestina en de stichting van de staat Israel een belangrijke plaats in Veldkamp's denken, zonder dat hij die gebeurtenissen over de bijbelse exegese wil laten beslissen. Het laat geen twijfel over dat als Ds. Veldkamp onder ons zou zijn hij met de meeste belangstelling de bijna dagelijkse krantenberichten zou volgen over de groeiende grensconflicten tussen Israel en Jordanië en de organisatie van Arabisch offensief tegen Israel. Het is jammer dat Ds. Veldkamp in dit hoofdstuk, waar hij een echt christelijke verontwaardiging uitspreekt tegen het anti-semitisme, blijkbaar het anti-semitisme van het woord "Jodenstreek" niet opgemerkt heeft, door te zeggen: "Men zou omgekeerd kunnen zeggen, dat de Joden nu ook niet bepaald zo sympathiek aandoen: de uitdrukking 'Jodenstreek' zegt wel voldoende" (p. 59).

Een ander onderwerp dat meer bezinning vraagt is het hoofdstuk over het "Vierde Rijk" (zie Daniël's profetie). Bij de bespreking van het rijk van de komende antichrist is wel duidelijk dat dit boekje niet het nieuws van de laatste jaren heeft kunnen volgen. Indonesië wordt nog getekend als door het communisme beïnvloed en Rusland brandt nog van de felrode, agressieve zucht naar de wereldheerschappij die wij nu meer voor Rood China reserveren.

Hoewel Ds. Veldkamp, naar zijn eigen woorden "spookbang" is voor het communisme is het gelukkig niet de wel voorkomende hysterische obsessie tegen het communisme, die gepaard gaat met een even grote obsessie van verheerlijking van het vrije Westerse democratische beleid belichaamd in Amerika. Het "beest" kan ook wel van "het land van de dollar komen" en zelfs "democratie" kan zo maar ontaarden in een imperialistische dwang tot een "democratische wereldstaat".

Dit is een vrij lange boekbespreking geworden over een vrij kort boekje. Maar dit "boekje" verdient onze volle belangstelling. Deze vierde druk is een aantrekkelijke pocket-uitgave die voor ieder zonder meer aan te schaffen is. Mijn gedachte gaat ook uit naar onze bijbelstudiekringen en verenigingsleven waar dit boekje gemakkelijk aan ieder lid verstrekt kan worden als gids voor een gezamenlijke studie over de "tekenen der tijden", een onderwerp dat schandalig verwaarloosd is en wordt in onze kringen. En dan mogen we denken aan Veldkamp's waarschuwing dat "een van de frappantste 'tekenen der tijden' is juist dat niemand de tekenen ziet" (p. 8).

P. L. Van Katwijk

"KERKGANGERS", T. Wever, Franeker, derde druk, Ds. H. Veldkamp.

In *"Kerkgangers"* geeft Ds. Veldkamp ons korte, flitsende "close-ups" van sommige opvallende bijbelse figuren. Dat Ds. Veldkamp altijd graag de Bijbelse boodschap heeft willen vinden in de figuren uit de Bijbel is welbekend (zie b.v. zijn *"Moeders in de Bijbel"* en *"Dubieuze Posten"*). In dit korte boekje van 80 bladzijden is de keuze van de figuren uit de Bijbel naar hoe ieders houding was tot het evangelie. Het is speciaal Ds. Veldkamp's gave geweest om de mensen uit de Bijbel vlak naast ons in het leven te plaatsen. Hier komen die mensen naast ons in de kerkbank te zitten. Zodoende krijgen we hier een verzameling van echt levende, frisse en persoonlijke schetsen over de verschillende houdingen die wij kerkmensen kunnen aannemen tot Jezus Christus en Zijn verkondigd woord.

De wijze waarop Ds. Veldkamp de mensen uit de Bijbel populariseert en zo ons eigen kerkleven en geloofsleven doet binnentreden heeft het gevaar van een al te psychologisch afgestemde Schriftverklaring. Dit is het gevaar van een anthropocentrische en exemplarische exegese (waarbij de vrome of goddeloze mens in het middelpunt staat) met een daarop volgende moralistische toepassing.

Consequente volgelingen van Dr. K. Schilder en de z.g. "heilshistorische" exegese hebben daarom wel hun bezwaren tegen Veldkamp's psychologische aanpak, zou ik zo denken. Zulke bezwaren worden ook wel ingebracht tegen een andere populaire gereformeerde prediker en schrijver, nl. Ds. J. Overduin (zie b.v. *"Het Avontuur van een Deserteur"*, over Jona). Ik geloof echter dat een afwijzing van Veldkamp's *"Kerkgangers"* als te "exemplarisch" mank gaat aan een ander ernstig en niet denkbeeldig gevaar van een star dogmatisch-heilshistorische exegese. Dat het zielkundig onderzoek in de Bijbel zo maar niet uit de boze kan zijn leert Christus ons wel door ons naar de kinderziel te verwijzen: "Wie het koninkrijk Gods niet ontvangt als een kind . . ." (Luk. 18: 17). Zo is het dan ook dat Veldkamp's eenvoudige en, zo U wilt, "zielkundige" schetsen ons juist willen leren hoe het koninkrijk Gods te ontvangen. Het is niet zo, dat de Bijbelse boodschap hier verborgen gaat onder het frisse, kleurige, psychologische pakje waarin het ons geboden wordt. De mensen in de Bijbel zijn toch maar niet levenloze pionnen in een groot leerstellig, heilshistorisch spel dat door God wordt opgevoerd. In de Bijbel zien we Gods heilsplan waarin God ons mensen een eigen en echt menselijke rol laat spelen.

Zo zijn de figuren uit de Bijbel maar niet mensen van "uit een boek", maar mensen van "vlees en bloed". Ds. Veldkamp stelt ons nu aan die verschillende mensen voor, en maar al te vaak stelt hij zo ons aan onszelf voor. Dat is nu ook juist de bedoeling van de Bijbel: om God en zo onszelf te ontmoeten. Van harte kan ik ieder aanbevelen om met de *"Kerkgangers"* kennis te maken.

Een keuze uit de volgende titels der hoofdstukken laat U zien wat U kunt verwachten: Twee kerkgangers (de farizeeër en de tollenaar) — De man die zware preken wou (de rijke man) — De gevoelige kerkganger (Herodes) — Elke zondag op dezelfde plaats (de andere Maria) — Een hekel aan de kerk (Onesimus) — Kerkgangers in onrust (de vrouw van de verloren penning) — Zelfs oudejaarsavond niet naar de kerk (de rijke landbouwer).

P. L. Van Katwijk

INDONESIE, wat nu?

1

Velen van ons zullen ongetwijfeld met meer dan gewone belangstelling de krantenberichten over Indonesië volgen. Sommige van onze lezers hebben er enkele jaren doorgebracht, anderen voelen zich door de zending aan dit prachtige land verbonden.

Het was voor velen van ons dan ook een verrassing toen in oktober 1965 het communisme, dat de laatste jaren in sterkte toenam, een halt werd toegeroepen. De vraag blijft echter nog of het driemanschap, Suhartoe, de sultan van Jogjakarta en Adam Malik, in staat zal zijn Indonesië weer op de been te helpen, vooral omdat het economisch er slecht aan toe.

Alvorens iets over de huidige toestand te gaan schrijven, willen we eerst een overzicht geven van de machten die elkaar vóór 1 oktober 1965 bestreden.

DE PARTAI KOMMUNIST INDONESIA (PKI)

De Indonesische communistische partij behoorde tot een van de oudste in Azië en was van alle Aziatische communistische partijen de grootste. Haar leider, Dipa Nusantara Aidit, wist de partij in de laatste jaren tot grote bloei te brengen. Zo'n 2 tot 3 miljoen Indonesiërs waren lid van de PKI.

De communistische partij had vooral beslag gelegd op de vakverenigingen en zodoende de boeren en arbeiders georganiseerd.

Op één punt stond ze echter zwak. De communistische partij had niet veel vat op het leger. De boeren en arbeiders bezaten bovendien niet veel wapens, terwijl het leger door het optreden van Abdul Harris Nasution, een van de generaals van het leger, goed was getraind en door de verschillende guerilla-oorlogen in Nieuw Guinea en in verband met de 'Confrontatie' in Maleisië haar mannetje wel kon staan.

De communistische leidslieden waren zich bewust van de zwakte van hun 'Volksfront' en hadden daarom op aanraden van Chou-en-Lai er bij Sukarno op aangedrongen om een leger van vrijwilligers op te richten, dat in geval van nood kon bijspringen. Sukarno gaf hiertoe toestemming. Zodoende was men vóór de 'revolutie van 1 oktober' druk bezig om de arbeiders en boeren tot geoefende soldaten te trainen. Bovendien hadden Aidit en de plaatsvervangende minister-president Subandrio het voor elkaar gekregen om de kadetten, die de militaire academie bezochten, in de leer van Marx te onderwijzen. De BSP, een organisatie die ten doel had om het Soekarnoisme te propageren, en andere anti-PKI groepen werden verboden. Zelfs de Murba partij, een marxistische groep die georienteerd was op Rusland werd verboden.

De Indonesische communistische partij was een volbloed volgeling van Mao en moest van het halfzachte Russische communisme met haar co-existentie niets hebben.

Via Chinese zakenlieden werden Chinese wapenen binnengesmokkeld, maar tegen de tijd van de revolutie beschikten de vrijwilligers echter nog niet over voldoende oorlogsmateriaal om het leger te weerstaan. Trouwens de Indonesiër in het algemeen is nu niet bepaald zo gecharmeerd op de Chinezen, die in Indonesië in de handel meestal goede zaken doen. In 1909 werd er reeds een Islamietische organisatie opgericht, de Sarekat Islam, die haar oorsprong vond in een handelsmaatschappij die de Indonesiërs tegen de Chinezen wilde beschermen.

Sukarno kwam steeds meer onder de invloed van het Chinese communisme. Hij wond daar ook geen doekjes meer om. Op 23 mei 1965 sprak hij op een openluchtmeeting in Jakarta ter gelegenheid van de 45e verjaardag van de communistische partij, waar hij o.m. zei dat hij dezelfde lijn wilde volgen als de politieke leiders in China.

Toch was de communistische partij niet zo 'happy' met Sukarno. Volgens de leiders was hij teveel een dromer en liet het land economisch tegen de klippen lopen. Op zijn levenswijze had men eveneens nogal wat kritiek. Toch durfde men hem niet zonder meer aan de kant te zetten. Voor velen, waarschijnlijk de meerderheid van de bevolking, was hij nog steeds de nationale held; vooral onder de orthodoxe Mohammedanen. De communistische partij diende dus voorzichtig te werk te gaan teneinde het volk niet tegen zich in het harnas te jagen. Sukarno voelde zich immers toch niet al te goed. Hij wordt ook al een dagje ouder.

Bovendien zou Sukarno wel zorgen dat het leger in toom werd gehouden. Voor de communistische partij een belangrijke zaak, omdat men wist dat het leger voor het merendeel anti-communistisch is en herhaaldelijk getracht had om het opdringende communisme te stoppen.

HET LEGER

Over het algemeen genomen is het leger anti-communistisch. Dit betekent niet dat het daarom pro-Westers is. Integendeel. Velen van de militairen hebben met overtuiging tegen Maleisië gestreden, omdat zij tegen het kolonialisme zijn en er niets mee op hebben dat Engeland in Maleisië nog voet aan de grond heeft. In deze kringen hoort men herhaaldelijk met verachting in hun stem het woord neocon, een afkorting voor neo-kolonialisme. Van Amerika moet men evenmin veel hebben, want de Amerikaanse inmenging in de handel in Azië is een nieuwe vorm van kolonialisatie, die de Indonesiërs juist verfoeien. Niet alle militairen denken er zo over, want verscheidene van hen hebben hun opleiding in Amerika genoten.

Nasution kwam, zodra hij het bevel over het leger op zich nam, in een kwade reuk bij de regering, toen hij voorstelde om de landen die in de Koreaanse oorlog tegen het communisme vochten, te gaan helpen. Hij maakte het er niet beter op toen hij voorstelde om Nederlandse militaire deskundigen aan te trekken bij de opbouw van het Indonesische leger. Op 17 oktober 1952, toen er een botsing ontstond tussen het leger en de regering, wilde Nasution Sukarno dwingen om de regering te ontbinden. Het is dan ook begrijpelijk dat Sukarno alles doet om Nasution buiten de huidige ontwikkeling te houden. In juli-augustus 1960 kwam het opnieuw tot een botsing tussen Aidit, de communistische leider en Nasution, maar Sukarno wist tot een compromis te komen.

Nasution geniet een goede reputatie, zowel onder zijn soldaten als bij het volk. Nasution rijdt dan ook niet, zoals vele andere 'hoge pieten', in een dure Mercedes rond!

Het waren de communistische revolutionaire benden, die in de nacht van 1 oktober vijf legeraanvoerders vermoordden, een hele teleurstelling dat Nasution kans zag tijdig te vluchten, hoewel zijn dochtertje door de kogels, die op hem waren gemunt, werd gedood. Deze onverschrokken generaal liet er geen gras over groeien, maar riep het leger op om de communistische agressie de kop in te drukken. Dit gebeurde dan ook. Het werd een waar bloedbad.

Op dezelfde dag dat de generaals werden vermoord stuurden Lui Shao-chi en Chou En-lai vanuit Peking een gelukstelegram naar Sukarno: "Hartelijke groeten en de beste wensen". Het liep echter wel anders uit dan men had gedacht! De beste wensen had Sukarno op dat moment echter wel nodig.

SUKARNO

Sukarno moet niets van het Westen hebben. Die lui staan voor hem als onderdrukkers en uitbuiters gebrandmerkt. Vandaar dat hij het volk na de Japanse nederlaag opriep om een onafhankelijke natie te vormen. Dit op zichzelf kunnen we hem niet kwalijk nemen. Trouwens koningin Wilhelmina had het toenmalige Oost-Indië gedurende de tweede wereldoorlog ook onafhankelijkheid beloofd.

Voor hem is er maar één doel: vrijheid voor alle volken die tot het Indonesische volk behoren, om zodoende een nationale eenheid te vormen, waarbij hij het Duitse standpunt van ras en bodem in toepassing wil brengen. Vandaar dat hij Nieuw Guinea en Maleisië eveneens wil opnemen in de confederatie van het eilandenrijk. Zelfs vindt hij dat de Filippijnen er toe behoren. Uit deze gedachtengang is dan ook gemakkelijk zijn 'Confrontatie' actie te herleiden' Maleisië papt nog wat aan met de Engelsen, maar volgens Sukarno is deze verstandhouding een verkapte vorm van kolonialisatie en als zodanig af te keuren. De inwoners van Maleisië moeten ook vrij zijn. Sukarno zal hen daarbij helpen. Is hij niet de nationale bevrijdingsheld van het Indonesische volk? Als zodanig wordt hij toch door het volk erkend? Inderdaad, ook vandaag nog vindt Sukarno vele aanhangers, vooral in Oost- en Midden-Java. Daar wonen merendeels Mohammedanen, die vaak aan de conservatieve kant zijn en Sukarno blijven steunen om zodoende de liberale Mohammedanen buiten de regering te houden. Toch is deze groep anti-communistisch en staat niet aan de kant van Sukarno. Sukarno levert voor de Mohammedanen één voordeel op: hij is niet anti-religieus. De christenen in Indonesië genieten dan ook vrijheid van godsdienst. Immers Sukarno's **Pantja Sila** (vijf grondslagen) luiden: geloof in één God, humaniteit, nationalisme, volksvertegenwoordiging en sociale gerechtigheid. Om de nationale eenheid te verwerkelijken spreekt hij voortdurend over **Nasakom**, dat een afkorting is van de woorden nas = nationalist, a = agama = religie en kom = communist. De moeilijkheid is om een dergelijke theorie in werkelijkheid toe te passen. Sukarno kreeg hiermee zelf al gauw moeilijkheden, want de Mohammedanen en Communisten staan lijnrecht tegenover elkaar. Het communisme is atheistisch en daar zijn de orthodoxe Mohammedanen fel tegen. Sukarno kwam dus voor een dilemma te staan: de volkspartij, de Partai Nasional Indonesia, die voor het merendeel uit Mohammedanen bestaat, te steunen of de PKI. Aangezien Sukarno het met de godsdienst in het geheel niet nauw neemt, maar het Chinese communisme vanwege de vastberadenheid om niet met de imperialistische wereld samen te werken prees, koos hij op de duur openlijk voor Peking.

Als redenaar wist hij nog steeds het gewone volk op zijn hand te krijgen, maar de studenten werden steeds critischer wanneer zij naar zijn lange redevoeringen luisterden, te meer daar de ideeën die hij verkondigde zo onwerkelijk klonken, dat deze jongeren op de duur genoeg van hun leider kregen. Ze lieten dit ook meermalen merken!

Toch laat Sukarno zich **als nationale** held niet zo maar onttronen! Daarvoor is hij te trots en is zijn baantje waarschijnlijk te winstgevend. Men kan hem toch niet missen, zo denkt hij. Hij houdt het land tesamen. Hij vergeet echter dat het land door de economische wanorde steeds verder uiteenvalt, aangezien de afzonderlijke eilanden er nu op uit zijn om zoveel mogelijk voor zichzelf te zorgen, onverschillig of de bevolking van Java er onder lijdt of de heren van de regering de bloemetjes niet meer buiten kunnen zetten.

Wat er met Sukarno gaat gebeuren is momenteel nog moeilijk te zeggen. De nationale volkspartij is onderling verdeeld. Sommigen willen Sukarno zijn presidentschap afnemen, anderen willen dit juist niet.

Eén ding staat echter wel vast. China heeft bij de Indonesiërs afgedaan. Het communisme heeft een ernstige nederlaag geleden, maar het neo-kolonialisme is nog steeds gehaat. De Westerse landen zullen dus zeer voorzichtig te werk moeten gaan om Indonesië weer in het goede spoor te leiden.

DEMONSTRATIE TEGEN SOEKARNO

Djakarta: Een nieuwe demonstratie van het anti-communistische actiefront van Indonesische studenten "Kami", waarbij het aftreden van president Soekarno wordt geëist.

de vraag

Je vroeg me, kind, wanneer Hij weer zal komen...
en ik heb peinzend uit het raam gestaard,
ik zag de huizen en de stille bomen,
ik zag de kleuters spelen in mijn straat
en boven alles welfde blauw de hemel,
zo klaar en zonnig op die winterdag...
hoe zou het zijn, als eenmaal het gewemel
van engelen, hun blijde vleugelslag,
de stilte zou verbreken? Als hun zingen
de lucht weer vullen zou, zo wonderschoon,
dat sinds de kerstnacht geen der stervelingen
het kon benaad'ren, in zijn rijkste droom?
Reeds hoorde ik van ver trompetten schallen:
"Maak baan... de Heer komt, alles is voorbij!"
Ik zag de mensen op hun knieën vallen
in uiterste ontzetting... en voor mij
was het niet meer een uur van enkel vreugde:
ik dacht aan die Hem hier hadden versmaad,
aan mijn getuigen, waar niet veel van deugde,
ik dacht aan elke kerk en elke straat. —
— — — — — — — — — — —
Toen, met een glimlach, keek ik in je ogen
en zei: "Maak je geen zorg over dit part
van Zijn belofte... Hij heeft nooit gelogen,
dat Hij niet kwam, was slechts God's mededogen;
eenmaal rijdt onze Heer langs sterrenbogen,
tot die dag wil Hij wonen in je hart."

Edmonton,
Januari 1967.

Tini Van Ameyde.

Uitstekend materiaal

Er werden ons twee pamfletten toegezonden, die "The Christian School Herald" heeft uitgegeven, en waarvan men zou kunnen zeggen, dat zij bedoeld zijn als een versterking van de "public relations" voor de christelijke school. Dit zijn ze inderdaad. Het eerste pamflet is de rede, die de heer D. S. Fleming heeft gehouden in de Alberta Legislature en die aanleiding is geweest, dat de christelijke scholen in Alberta, naar gehoopt wordt, erkenning zullen krijgen.

Het tweede pamflet is de rede, die Dr. P. G. Schrotenboer heeft gehouden voor de 1966 conventie van de National Union of Christian Schools. Deze rede is getiteld "The Christian Mind in the Christian School".

Met het uitgeven van deze beide pamfletten heeft "The Christian School Herald" een voortreffelijk werk gedaan. In de rede van de heer Fleming wordt duidelijk uiteengezet, waarom het eigenlijk heel normaal is, dat de christelijke school erkening verdient. De spreker ging na hoeveel scholen er door de ouders geheel zelfstandig worden onderhouden, terwijl deze ouders toch bijdragen aan de instandhouding van de public school. Zouden de christelijke scholen hun deuren sluiten, dan zouden heel wat leerlingen ten laste komen van de public school en daardoor de belastingen verhogen.

Maar afgezien nog daarvan laat de heer Fleming duidelijk uitkomen, dat de christelijke school als instituut een waardevolle bijdrage levert voor de natie als geheel. Hier is nu eens niet iemand aan het woord, die van Nederland komt of in onze kringen is grootgebracht. Maar hier is een Canadees aan het woord, een lid van de volksvertegenwoordiging in Alberta, die op duidelijke wijze laat uitkomen, dat de gedachte van een christelijke school wel degelijk een plaats verdient in de samenleving.

Het pamflet van Dr. Schrotenboer is van geheel andere aard. Op duidelijke wijze laat Dr. Schrotenboer zien, dat het bij christelijk schoolonderwijs maar niet gaat om wat "religious instruction", maar om de vorming van de "christian mind". Zich baserend op de Bijbel toont hij aan, dat de geest van het kind moet worden gevormd die de basis vormt voor een christelijk leven, voor een totale overgave aan Christus. In christelijk onderwijs gaat het om de totale vernieuwing van de totale mens. De lezing van deze rede zal velen tot nadenken moeten stemmen.

Het doet ons veel genoegen, dat wij vernamen dat voor beide pamfletten grote belangstelling bestaat. De kosten behoeven geen bezwaar te zijn om ze op grote schaal te verspreiden. Per stuk kost een pamflet 10¢, maar bij 100 tegelijk slechts $4,25. Verspreiding van deze pamfletten op grote schaal zal stellig de zaak van het christelijk onderwijs ten goede komen.

LAAT BIJEN SPREKEN

HET LEVENSWERK VAN DE GELEERDE KARL VON FRISCH

(DK) München — Professor dr. Karl von Frisch, de beroemde ontdekker van de danstaal der bijen, werd onlangs tachtig jaar. Nauwelijks een jaar geleden verscheen van zijn hand nog een schitterend boek over zijn onderzoek van het gedrag van dieren. Zijn Oostenrijkse land- en vakgenoot, professor Konrad Lorenz, die in Seewiesen bij München het Max Planck-instituut voor gedragsfysiologie leidt, schrijft over Frisch: "Hij is de jongste tachtigjarige, die ik ken". De naam Von Frisch is in de gehele wereld bekend. Ver buiten vakkringen weet men van zijn onderzoek. Steeds nieuwe diertalen worden volgens zijn methoden gezocht en gevonden. Men hoort thans ook de vissen 'praten'. "Een goed onderzoek werpt meer vragen op dan het beantwoordt," is een lievelingsuitspraak van Von Frisch. Op vele vragen die door zijn baanbrekend werk werden opgeworpen, trachten vandaag geleerden in alle delen van de wereld een antwoord te vinden. En ook al is de voormalige hoogleraar in zoölogie van de universiteit van München officieel in ruste, hij is nog steeds wetenschappelijk werkzaam en volkomen op de hoogte van de ontwikkeling op zijn vakgebied.

Von Frisch komt uit een geslacht van wetenschapsbeoefenaren. Hij had precies de goede ouders. Zijn vader was hoogleraar in de chirurgie. Zijn oom Exner de beroemde Weense fysioloog, wees de jonge Von Frisch al in zijn kinderjaren de juiste weg. Als scholier bracht hij al negen zoogdieren, 16 vogels en 27 vissoorten mee naar het ouderlijk huis in Brunnwinkel aan de beroemde Wolfgangsee. Tijdens een vacantie aan zee met zijn ouders begon het begaafde kind de wereld van de zeedieren te bestuderen. Op achtjarige leeftijd bracht hij zijn wetenschappelijke familieleden in verbazing door zijn dressuur van een kanarievogel, die hij dingen kon laten doen waarin voordien nog niemand was geslaagd. Ook later bleef dressuur zijn hoofdgebied, zij het niet als doel op zichzelf.

De eerste wetenschappelijke beschouwing van Von Frisch verscheen toen hij nog op het gymnasium zat. Hij had haar aan zijn geleerde oom gegeven om door te lezen en oom vond het een goedgeschreven verhaal. Het betrof de lichtgevoeligheid van de zee-anemonen. Zijn leven lang bleef Von Frisch zich bezighouden met de fysiologie der zintuigen. Hij hield niet van vivisectie, daarom wijdde hij zich aan de studie van het levende dier.

Zijn eerste wetenschappelijke daad na zijn studie was het weerleggen van de toen als vaststaand aangenomen kleurenblindheid van bijen. Bijen bleven de lievelingsdieren van Von Frisch. De jonge geleerde wist bijen af te richten op de kleur blauw. Hij plaatste verschillende schaaltjes op stroken papier van verschillende kleur. Alleen in de schaaltjes die op de strook blauw papier stonden, zat suikerwater. In de andere schaaltjes gewoon water. Al gauw vlogen de bijen alleen naar de schaaltjes op het blauwe papier. Met deze proeven en hun resultaat weerlegde Von Frisch de door "Geheimrat" C. van Hess, in die dagen een autoriteit voor ophthalmologie, autoritair verkondigde leer van de kleurenblindheid van insecten en ander dieren. Von Hess deed een woedende aanval op de jonge Von Frisch en weigerde om naar diens proeven te komen kijken of er nota van te nemen. De jonge geleerde liet zich daardoor niet van de wijs brengen. Wanneer bijen kleuren kunnen onderscheiden, redeneerde hij, dan zullen zij ook vormen kunnen herkennen en dat zij geuren kunen onderscheiden, spreekt gezien hun functie, vanzelf: Derhalve ging Von Frisch bijen africhten en bepaalde kleuren envormen. Tijdens deze proeven verwierf hij het inzicht, dat bijen aan andere bijen kunnen mededelen wat zij zien. Imkers hadden de merkwaardige wandelpartijen van hun bijen, voorzover deze buiten de korf plaatsvinden, al vaak gezien, maar er niets achter gezocht. "Dergelijke beestjes huppelen nu eenmaal in het rond," zeiden zij. Maar Von Frisch zag in, dat deze "dansen" dienden om informatie door te geven.

Op horizontaal vlak maakt de bij een kwispelstaartende dans waarbij zij een geluid maakt door de vliegspieren ritmisch samen te trekken. Von Frisch vermoedde, dat dit signaal de rituele vorm van een doelbewuste beweging is — in dit geval het aanduiden van de richting waarin dient te worden gevlogen. De lengte van de kwispelstaartend afgelegde lijn en het aantal kwispelende bewegingen geeft de afstand aan van het doel: de gevonden voedselbron. Het telsysteem der bijen is paradox, terwijl weinig gekwispel wil zeggen dat de voedselbron verder uit de buurt ligt.

Omdat de bij, die de bron heeft gevonden ook een snuifje van het voedsel heeft meegebracht, krijgen de aandachtig toekijkende andere bijen uitvoerige voorlichting over de richting en plek waar zij naar toe moeten vliegen. De levendigheid van de dans is evenredig aan de omvang van de voedselbron. Al deze tekenen zijn veel meer dan een signaalsysteem. Zij duiden op het vermogen om symbolen te vormen en dat is iets, dat tot de ontdekkingen van Von Frisch als het monopolie der mensen werd beschouwd.

Bijen bewijzen overigens in een andere dans hun vermogen tot abstractie. Een bij, die duidelijk wil maken waar nektar te vinden is, voert vlak langs de loodrechte wand van de korf een dans uit waarbij zij met haar lichaam dezelfde hoek vormt, die zij tijdens haar vlucht ten opzichte van de zon had. Dit is zuiver projektieve geometrie. De hoek tot de zon wordt getransponeerd in de hoek tot de loodrechte lijn.

ALLEEN MENSEN EN BIJEN . . .

Wanneer een taal op symbolen en begrippen en niet alleen op signalen berust, dan beschikken de bijen werkelijk over een taal. Tot nog toe schijnen zij de enige dieren te zijn, die dit vermogen met de mensen delen. Sedert deze opzienbarende ontdekking wordt Von Frisch in de gehele wereld "bijen-Frisch" genoemd. Hij ontdekte later ook nog, dat ook al is de hemel bedekt, bijen zich toch naar de zon oriënteren. Bijen kunnen de stand van de zon berekenen uit het polarisatievlak van het blauwe hemellicht. Dit is ook een verbazingwekkende prestatie. In het bijenoog is een speciale "installatie" gebouwd waarmede men de richting kan vaststellen vanwaar de golven van gepolariseerd licht komen. De "biotiek" of "biotechniek", nieuwe wetenschappen, waarmede men zich thans gaat bezighouden en die beogen uit de vaak fantastische technische capaciteiten van dieren lering te trekken voor de menselijke techniek, zal ongetwijfeld uit het onderzoek van Von Frisch nog veel nuttigs kunnen putten.

Dr. Walter Theimer

Concertgebouworkest in Montreal

In het kader van het Wereldfestival Expo 67 zal het Concertgebouworkest van Amsterdam drie concerten geven in de Salle Wilfred Pelletier (Grande Salle) van "Place des Arts" in Montreal op 17, 18 en 19 mei. Alle concerten worden uitgevoerd onder leiding van de vaste dirigent Bernard Haitink.

Woensdag 17 mei vindt een gala-concert plats met op het programma werken van Weber (Ouverture Euryanthe), Willem Pijper (Zes symfonische epigrammen), Debussy (La Mer) en Brahms (Symfonie no. 1).

Hoogtepunt van het concert op donderdag 18 mei, de datum waarop de "Nederlandse Dag" op het Expo-terrein wordt gevierd, is een uitvoering van Gustav Mahler's "Das Lied von der Erde" met solistische medewerking van de Canadese alt Maureen Forrester, welke uitvoering eveneens is opgenomen in de concertserie van het orkest dit voorjaar in Amsterdam.

Op het programma voor 18 mei staat voorts de Symfonie no. 96 van Haydn.

Voor het laatste concert op 19 mei omvat het programma werken van Beethoven (Ouverture Leonore no. 3), Schubert (Symfonie no. 3), Strawinsky (Symfonie in three movements) en Roussel (Suite no. 2 uit "Bacchus et Ariane").

Teneinde met name oud-landgenoten van buiten Montreal behulpzaam te zijn bij het verkrijgen van plaatsen voor deze concerten, heeft het bureau van de Commissaris-generaal voor de Nederlandse deelneming aan Expo 67 voor elk van de drie uitvoeringen een aantal plaatsen gereserveerd.

Het betreft hier plaatsen in de volgende prijsklassen:

Parterre (laatste 6 rijen)	à $6.50
Mezzanine (2e balcon, eerste 6 rijen)	à $5.50
3e Balcon (eerste 4 rijen)	à $3.50
3e Balcon (laatste 3 rijen)	à $2.50

Belangstellenden kunnen hun aanvragen (met omschrijving van gewenst aantal plaatsen, rang en datum van uitvoering), vergezeld van een MONEY ORDER, *vóór 1 MAART* a.s. richten aan:

Office of the Netherlands Commissioner General/Expo 67
P.O. Box 1100, Station H.
Montreal 25, Quebec.

De aanvragen zullen in volgorde van binnenkomst worden behandeld. Voornoemd bureau treedt in deze slechts bemiddelend op; eenmaal uitgegeven kaarten kunnen daarom NIET worden geruild.

De vlam die niet verteert

door C. J. Ooms-Vinckers

(2)

De zaalwacht keek op en wenkte hem bij zich. De jongen stond roerloos met het pak voor zijn buik. 't Lukte hem nauwelijks er bovenuit te kijken.

"Hier," commandeerde de wacht.

Met inspanning van al zijn krachten strompelde hij vooruit. Er wilde iemand opstaan om hem te helpen.

"Sitzen," werd er gebulderd.

De man schoof verschrikt op zijn bank terug en ging haastig door met het dichtnaaien van een zak.

Meteen plofte de jongen voorover. Vlug krabbelde hij overeind en deed een paar vergeefse pogingen om het pakket omhoog te krijgen.

"Dazu braucht man Kraft. Hast Du wohl nicht, was? Nie gehabt auch! Marsch Saujude, schaff das Paket zum Vorrat. Er sind Badetücher dabei, womit ihr euch den Bauch trocknen könnt, wenn ihr aus dem Brausebad 'raus kommt. Haha! Eure Sauleiber brauchen ein Brausebad um den Judendreck hinunter zu waschen!"

Met grote passen kwam hij naderbij en schopte de jongen met zijn zware laars in de lendenen.

Jammerend van pijn zakte de jongen op de grond. In een nevel zag hij de laars weer vlak bij zich en probeerde weg te kruipen, maar het lukte hem niet. Nu ja, dan moest die vent maar raak trappen. Hij voelde toch niets meer. Dat had hij altijd als de teistering lang duurde. Eerst kwamen de slagen aan, later werd hij gevoelloos. Gelukkig dat hem dàt nog werd gegund. Het begon met suizen door zijn kop tot er een heerlijke dofheid over hem kwam, een dagenlange bewusteloosheid soms. Dan draaide alles voor zijn ogen, het trilde in zijn oren, zijn armen en zijn benen, tot zijn hele armoedje van een pens van toeten noch blazen meer wist...

Bij een zware bons schokte hij weer op. Hij lag in schemerdonker op een lemen vloer. 't Was het voorraadloodsje. Hoe kwam hij hier ineens?

Hij bleef stil liggen tot hij aan de schemer gewend was. Er drong een scherpe lucht in zijn neus. 'Gepeperde schimmel,' dacht hij en hij lachte even. Er zat ook wat zuurs in die stank. Het had wel iets van een cocktail; schimmel, peper en azijn door elkaar. Met een rilling soesde hij weer weg. Er warrelden allerlei herinneringen door zijn hoofd, waarvan één zich van de vage beelden losmaakte.

Het was de cocktailparty aan het slot van een botanische excursie, die hij had meegemaakt met een assistent van professor Rosko aan het hoofd. Hij als enige Jood tussen de andere studenten. Het gesprek was op Freud gekomen.

"Vieze dingetjes heeft die Jood verteld," had er een opgemerkt met een hatelijke blik in zijn richting.

"Marx heeft het ons ook zo gemakkelijk gemaakt. Alle goederen gemeen, een leuk idee van die ouwe. Maar dat lusten zijn rasgenoten niet! Die stapelen het liever op een hoop, net als Rothschild. Die is, God betere het, nog baron ook. Baron Rothschild!"

"De cocktail staat klaar, heren," had de assistent hun hatelijkheden gestuit.

Hij had ook zo'n sterk ding moeten drinken. Hij walgde van die branderige rommel, maar hij was moe en kapot van hun eeuwige pesterijen...

Hij schrok op. Ach, dat was allemaal al ruim twee jaren geleden.

Op een ochtend was de hel losgebroken. Wat had moeder gejammerd, dat ze uit het donkere achterkamertje vandaan moest. 't Hele smalle huis was altijd doortrokken van de lucht van vaders negotie. Oude boeken inruilen en verkopen. Honderden van die half en heel gehavende exemplaren stonden op de stellages tegen de wanden in de pijpenla-winkel. Ht hele huishouden werd in het kamertje achter de winkel gedaan. Gekookt, gewassen en geslapen. Vader en moeder op een nieuwerwets tuimelbed en hij op de oude canapé.

Hij studeerde in een hoek van de winkel. Dat hun dat nog niet eens gegund werd. Zijn vader, die tevreden was met zijn lusteren jasje en 't vette kalotje, dat nooit van zijn hoofd kwam, rondschutterend tussen zijn lievelingsboeken. Moeder, die op een drafje de boodschappen deed en dan verder in haar kleine huishoudinkje rondscharrelde. En dan hij, de enige jongen, de jongste, die een heldere kop had en studeren mocht. Plantkunde moest het worden, hij had van klein kind af honger naar planten en bloemen gehad. Urenlang kon hij naar de afbeeldingen van uitheemse gewassen staren in het platenboek dat hij tussen de andere werken in de winkel gevonden had. Heerlijk waren de excursies naar de Hortus Botanicus en het veld en de bossen buiten de stad geweest. Alleen dat eeuwige sarren had zijn leven vergald. Alles vergald... alles...

"Ach jongen, kom nou, daar went een mens aan. Je moet maar lachen, daar kan een geintje bij helpen. Dat is het hele leven van een Jood. Nâh, wat zal je treuren..."

Vader had gelijk gehad. Je werd soms een hele tijd immuun. Tot het weer opvlamde, dat je 't niet nàm, dat je 't niet nemen kòn...

Ach ja, dat was allemaal verleden tijd...

't Was doodstil om hem heen. Toen hij zich met moeite oprichte, klonk er geritsel. Hij wist het; 't waren muizen, misschien wel ratten of kakkerlakken. Och, om 't even, het waren gelukkig maar dieren. Dieren waren niet zo gevaarlijk als mensen.

Hij keek rond en zag dat het pakket in zijn buurt lag. Dat was met hem samen in het hok gesmeten. Hij telde minder dan de inhoud van 't pakket. Dit zou wel nieuw zijn en hij was afval.

Plotseling werd hij door een krampachtige drang overvallen om te kijken wat dat pak toch eigenlijk bevatte. Nee, nee, dat moest hij niet doen, verweerde hij zich flauwtjes, maar de nieuwsgierigheid won het. Met bevende vingers plukte hij de knoop uit het touw en peuterde het stugge papier een stukje open. Badstof, grijze badstof, handdoeken of badjassen...

Er prikkelde een schaterlach in zijn keel, die hij ijlings bedwong. Badjassen, jawel, ze waren hier in een Kurort en werden van deftige badjassen voorzien. Wat had die "wacht" hem ook toegebulderd? O ja: "Eure Sauleiber brauchen ein Brausebad." Een Brausebad, wat was dat voor een ding?

Hij werd steenkoud van angst. 't Was of het bloed uit zijn licham trok, hij had geen gevoel meer in zijn handen. Wat moest dat betekenen? Een Brausebad?...

De schoorstenen achter de muur doemden voor hem op. Daar kwam op sommige dagen rook uit. Daar werd gestookt... Achter die muur verdwenen de hoge stapels hout die ze gehakt hadden. Waarvoor? Brausebad... o ja, voor baden was heet water nodig... maar waarom zoveel? Waarom zo'n hele dag door?

Hij ging rechtop staan. Daar in de hoek stonden zakken meel, dat kon je aan de vorm zien. 't Was geen kippevoer; verse eitjes werden niet verstrekt.

Waarom moest hij nu weer lachen? Wat was er om te lachen? Niets, helemaal niets. Er was alleen maar wat om te huilen, alles, alles was om te huilen...

Vader en moeder weg... doodgegaan van ellende of doodgeranseld. Grootvader was ook doodgeranseld, vroeger in een pogrom. Toen was het getto van Warschau uitgemoord, 't was hem vele malen verteld.

Hoe waren die getto's weer vol gekomen? Waarom waren die stomme Joden weer op elkander gekropen in de donkere krotten van een ingeklemd stuk binnenstad? Dezelfde stad waar ze verguisd en vernietigd waren? Bestolen tot op hun blote lijf...

Het bloed steeg hem naar het hoofd bij de herinnering aan dit alles.

"Ach jongen, 't is overal hetzelfde," had zijn vader menigmaal gezegd als hij opstoof en zijn plaaggeesten vervloekte. "Wat hebben ze in Rusland gedaan? Daar zijn er in de loop der tijden een miljoen of wat aangegaan. Wat hebben we beleefd in andere landen? Denk maar aan de pogroms in Polen, waar m'n hele familie is uitgeroeid. Wat zullen ze vandaag of morgen in Duitsland doen? We zijn een gevloekt volk. Nâh, berust er in. Dat doen we al zo lang. Er zit nog een handjevol in 't oude land, tussen de Arabieren. Is dat zo mooi? Het is daar helse armoede, hier hebben we nog een boterham. Och ja, we wandelen van het ene land naar het andere. In het oude land zijn we Job, daar zitten we op de mesthoop en voor de rest zijn we Ahasverus en wandelen we tot aan het eind van de wereld door..."

Vader was een wijze, berustende man. Hij kon niet in zijn schaduw staan met zijn heethoofdigheid.

Plotseling viel de ranzige, muffe stank van de zakken meel hem weer op. Hij liep er op af en stak zijn hand er in. Het vochtige goedje kleefde aan zijn vingers. Met een handjevol liep hij naar het smerige raam en bekeek het. Grauw en draderig zag het er uit. Er kropen dunne larven door. Bah, wat hadden die beesten een ogen...

't Was al laat in de avond, toen de loods werd ontsloten en hij naar buiten werd gesnauwd. Hij moest zonder eten zijn stromatras opzoeken. Er werd gekucht, meestal een droge kuch van een zenuwlijder, afgewisseld met de zware hoest van een longpatiënt. Soms kreunde er een in zijn droom of was er het geluid van nauw onderdrukt zuchten. Met korte tussenpozen klonk het gedrens van de oude Amsterdammer door de donkere ruimte.

"Ze zingen weer, Saar, hoor je ze wel. De klokken, Saar, hoor je wel? We zitten hier in een fijn hoekie, Saar, zo vlak bij die mooie klokken van de Zuidertoren." En met bevende stem begon hij weer te zingen: "Tata-, tata-, tatata-, tata-, hoezee, tata-, tata-, tatata-, tata-, hoezee... Een fijn hoekie, Saar, zo vlak bij die klokken..."

* * *

"We moesten proberen wat meer centen los te krijgen van die Jood," zei één van de mannen op gedempte toon.

Ze zaten met zijn drieën in de zomerserre van een kleine herberg aan de rand van het dorp. Een sjouwer, wiens rechterarm verlamd was, een opperman, die pas zijn nieuwe kunstbeen had gekregen en een jonge metselaar, die een pijpje in zijn zij droeg, voor het afvoeren van de afvalstoffen. Ze waren afgekeurd als soldaat en verrichtten reparaties en aanvullend werk in de Jodenbarakken, die achter het dorp waren gelegen.

"'t Is genoeg wat die Jood geeft," zei de jonge metselaar stroef.

"Genoeg? En als we zijn zoontje nu in zijn handen spelen?"

"Bestaat niet. De kans is één op de miljoen."

"Goed, maar de kans is er toch, al is ie klein," hield de opperman vol. "We kunnen er makkelijk de helft bij bedingen."

"Nee," zei de metselaar kort en dronk in één teug zijn glas leeg.

"Jij hebt Jodenbloed merk ik wel," sarde de opperman.

"'k Ben Hitler niet," snauwde de metselaar en legde zijn grove knuisten op tafel. Hij lichtte ze op, kneep ze vaster in elkaar en richtte zijn blik op de man tegenover hem.

"Je hoeft niet dadelijk kwaad te worden," toomde de opperman in. "'t Is maar een voorstel. Die rijke Jood merkt niet eens wat hij betaalt. Die neemt er een goed leven van in Zwitserland."

"Zeg dat wel. Een fijn leventje heb je als je op je enige zoon zit te wachten, die in de verdoemenis verzeild is geraakt," smaalde de metselaar.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $4.00
Engagement-announcements $4.00
Marriage and anniversaries $6.00
Notifications of death $5.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $4.00. Every word more 15¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

FRITS SIMON STUIVER
and
GOITSKE LUNSHOF

announce their wedding on February 11, 1967 in the Immanuel Christian Reformed Church, Mohawk Road West, Hamilton, Ont.

62 Delaware Ave.,
Hamilton, Ont.

We wish to thank all our friends for their prayers and expressions of sympathy during our recent sorrow.

Mrs. John Vriesinga
& children.

Murphy Road,
Sarnia, Ontario.

Wanted:

A MARRIED MAN

for turkey farm near Exeter, Ontario. Experience required. For application, please write Cold Springs Farms Ltd., Thamesford, Ont. or phone 285-2349. Position commencing March 1, 1967.

For sale: Two manual

REED ORGAN

with full pedal board.

9½ ranks, 24 drawknobs. New electric blower. S. R. Smilde, 5775 Yonge St., Apt. 401, Willowdale, Ont. Tel.: Area 416, 222-5194, evenings.

Excellent opportunity for wife to run

STORE

while husband works in city. This brick bldg., containing two 3-bedroom apts. plus store, is located in the growing town of Dorchester with pop. of 2,000 incl. subdivisions. This is an excellent opportunity to open a dry goods store as none exists in the town. Building is completely renovated. Priced only at $13,900 for quick sale. Phone London 434-5534 or 451-9449 or write 1761 Seeley Drive, London, Ont.

ROOM & BOARD, HAMILTON

Rooms available: 2 single, 1 double, including the use of recreation room. North of Main-Delaware, on bus route. Tel. 525-3320.

FARM FOR SALE

122 acres, 115 workable, 2 silos, milkhouse, barn has steel stabling for 40 cows and stands for young cattle. Good set-up for dairy. Four-bedroom brick house. Apply A. Mazereeuw, R.R. 2, Moorefield, Ontario.

ENERGETIC YOUNG MAN

for garage and service station work. Live in or out. Dick Voskamp, Rich BP. R.R. 2, Acton, Ont. Phone 519-853-2940.

Na een langdurig, geduldig gedragen lijden heeft de Heere tot Zich genomen onze lieve man, vader en grootvader

JAMES HERMAN ESHUIS,

op de leeftijd van 67 jaar.

Romeinen 8:38, 39.

D. J. Eshuis—Pluimers.
John en Roeli, Ruthven.
Henry en Margaret, Strathroy.
John en Trudy, Thornhill.
Theresa, Rexdale.
en 6 kleinkinderen.

Thornhill, Ont.,
19 januari 1967.
11 Maple Avenue.

De begrafenis heeft inmiddels plaats gehad op 21 januari 1967.

On January 25th. 1967 the Lord took unto himself in glory, after a lengthy illness, our dear husband, father and grandfather

JAN BOUWMAN,

in his 54th year.

"Washed in Jesus' blood."

Acton, Ont.:
A. Bouwman-Brouwer.
C. H. Kremer-Bouwman.
T. Kremer.
Anne, Michele and Brian.

Mount Hope, Ont.:
E. A. Visser-Bouwman.
E. Visser.
Scott.

Acton, Ont.:
G. H. Bouwman.
A. H. Bouwman.

On January 20, 1967 the Lord suddenly took home our dear husband and father

LEONARD VAN GILS,

at the age of 26 years.

The Lord was his refuge
and strength,
a very present help
in trouble.

Owen Sound, Ont.
Mrs. Ria Van Gils.
Adrian.
Nelly Agnes.
Elizabeth.

Op 20 januari 1967 nam de Here plotseling door een ongeval tot Zich onze lieve schoonzoon, zwager en oom

LEONARD VAN GILS,

op de leeftijd van 26 jaar.

Zijn leven was Christus,
zijn sterven gewin.

Galt, Ont.:
Mr. and Mrs. John IJzerman.
Windsor, Ont.:
M. Nijmeyer—IJzerman.
H. Nijmeyer.
Galt, Ont.:
H. IJzerman.
N. IJzerman—Bud.
Herman.
Nelly en Ed.
Margriet.
Elsie.
John.
William.
Theodor.
Susan.

De Here in Zijn grote wijsheid heeft plotseling tot Zich genomen ons medelid en bestuurslid

Mr. L. VAN GILS.

Moge onze Here God, Wien hij nu dient in de triomferende Kerk, zijn vrouw en familie troosten door deze wetenschap.

De gecombineerde Mannen- & Vrouwenvereniging "De Here is mijn levenskracht".
Mr. G. Klijn Hesselink, Voorz.
Mrs. W. van Laar, Sec.

Tara, 20 januari 1967.

The Board and the Staff of The Canadian Christian School of Jarvis express their sincere sympathy with Mr. and Mrs. E. Helder and family in the tragic death of their two little girls

BARBARA and MARY.

May the sure knowledge that they are now with Jesus in perfect happiness, comfort and sustain those who loved them so much.

On behalf of Board and Staff,
T. Bergsma,
Principal.

Jarvis, Ont.

January 27, 1967.

"Justice and Liberty" hield Jaarvergadering

Op zaterdag 28 januari j.l. heeft de Commissie voor Recht en Vrijheid (C.J.L. Foundation) in de aula van de Toronto District Christian High School haar jaarvergadering gehouden.

In de morgenvergadering hield de advokaat van de Foundation een toespraak over "Labour Law and Civil Rights" en vond de verkiezing van bestuursleden plaats.

In de middagvergadering gaf eerst Mr. Stan De Jong een verslag van de verschillende werkzaamheden en de plannen van de foundation. Verscheidene mensen zochten de assistentie van "Justice and Liberty", en met name hebben de gevallen van de heren Mosterd, Van Manen en Hoogendoorn sterk de aandacht getrokken. Eén tijdschrift ("The Canadian") koos zelfs Mr. Hoogendoorn als een van de twintig "oustanding Canadians" gedurende 1966. Meermalen heeft men onderhandelingen gevoerd of verzoekschriften voorgelegd aan officiële instanties.

Uit het financieel verslag bleek, dat de ontvangsten $15,298.41 bedroegen en de uitgaven $12,679.95. Voor het volgend jaar echter is $22,950.00 aan onkosten gebudgetteerd, en men deed een dringend beroep op de aanwezigen om te zorgen dat deze onkosten door inkomsten worden gedekt.

De vergadering besloot een brief aan alle parlementsleden te zenden, waarin op een amendement van Bill C 170 wordt aangedrongen. Het doel hiervan was de mensen in overheidsdienst te vrijwaren van gedwongen union-membership, althans hen vrij te laten in de keuze van hun union. De aanwezigen werden opgewekt ook zelf aan hun parlementsleden een dergelijke brief te schrijven.

De spreker van deze middag, prof. M. Vrieze, was wegens weersomstandigheden verhinderd te komen. Het luchtverkeer met Chicago was gestremd.

In zijn plaats sprak Dr. H. Hart. Ondanks de zeer korte tijd van voorbereiding, gaf Dr. Hart een weldoordachte en heldere uiteenzetting van de noodzakelijkheid van "Justice and Liberty".

De "community", aldus spreker, is een "union in common". In feite is zulk een eenheid alleen in Jezus Christus te vinden. Wij leven onder een "democratic way of life", maar dit is geen werkelijke gemeenschap. Mensen leven als individuen en een gemeenschap, wil het een geméénschap zijn, moet uitsluiten allen die niet uit dezelfde wortel leven. Dit is ook zo met de gemeenschap in Jezus Christus.

Democratie als een wijze van leven verslaat zichzelf, omdat het noodgedwongen hen moet uitsluiten, die niet tot haar levenswijze behoren.

De oplossing hiervan komt pas als wij toestemmen in een pluralistische maatschappij te leven, die bestaat uit vele gemeenschappen.

In de maatschappij hebben wij verantwoordelijkheden op de wijze als waarop de apostel Paulus het lichaam beschrijft. Het oog kan tot de hand niet zeggen 'ik heb u niet nodig' en de voet kan tot het oor niet zeggen 'ik heb u niet nodig'. Tesamen vormen zij het lichaam. Als echter beslissingen worden genomen, vóórdat wij ons van onze verantwoordelijkheid kunnen kwijten, ontaardt de maatschappij in een dictatuur.

Wij strijden niet voor onze rechten, aldus Dr. Hart. Zou dit wel zo zijn, dan verliezen wij de wortel waaruit wij leven. Dan zal de C.J.L. Foundation zonder fundatie zijn.

Ons eerste doel moet zijn dienstknechten te wezen van Jezus Christus. Het gaat om recht en vrijheid om Zijnentwil. Daarom gaat onze strijd in wezen niet tegen mensen, maar tegen de duivel. De democratic way of life sluit ons niet uit, maar sluit Jezus Christus uit, aldus Dr. Hart.

De rede werd met grote aandacht beluisterd, en de samenkomst werd met gebed door Rev. J. Van-der Stelt gesloten.

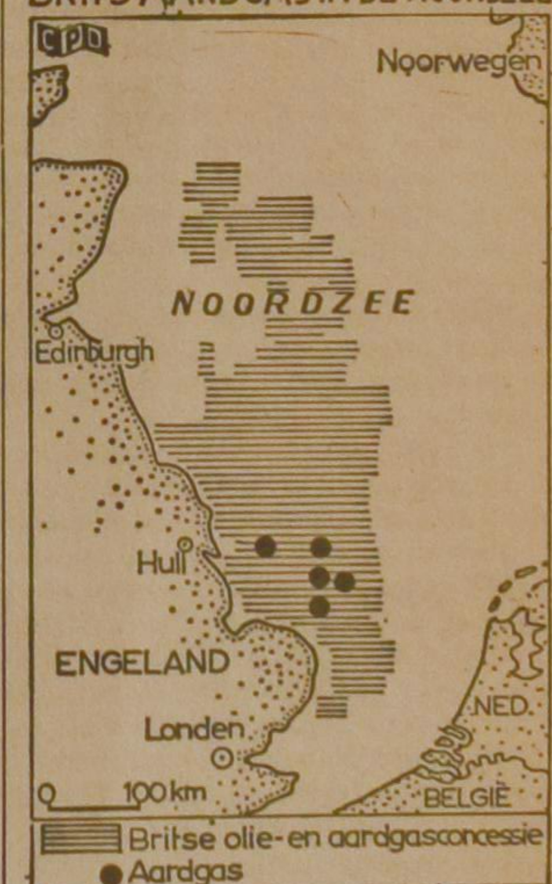
HET BRITSE AARDGAS IN DE NOORDZEE

In het gunstigste geval voor 25 jaar aardgas

Volgens Sir K. Hutchison, voorzitter van de Britse gasraad, kan er in de Noordzee een aardgasbel gevonden worden die zeker zo omvangrijk is als de gasbel van Slochteren in Nederland, en die gasbel maakt Nederland tot een van de drie eerste aardgaslanden ter wereld.

Engeland zoekt thans naarstig naar aardgas onder de Noordzee, zie kaart. De eerste belangrijke vondst werd gedaan door de maatschappij BP in september 1965. Daarop volgden binnen 9 maanden vondsten van de maatschappijen Phillips, Continental, Shell-Esso en de Gasraad. Vooral de vondst van Shell/Esso in maart van dit jaar belooft veel. Per dag zou men hier een hoeveelheid aardgas kunnen winnen die de huidige dagproduktie van Engeland aan gas overtreft. De juiste hoeveelheid aardgas is nog steeds een onzekere faktor want een en nader is moeilijk te bepalen; erg optimistische schattingen spreken van een hoeveelheid van 5 x "Slochteren", maar deze optimisten krijgen voorlopig geen wetenschappelijke bevestiging van hun hoop. Met de in ieder geval vrij aanzienlijke aardgas vondsten voor de kust van Engeland nadert nu een probleem waarover men nog wel het een en ander te horen zal komen. De Britse mijnwetgeving bepaalt niet wie de eigendom heeft van de gevonden delfstoffen in de Noordzee. Nederland en Noorwegen b.v. kennen de eigendommen van de delfstoffen toe aan de staat. De Engelse wetgeving kent alleen grote bevoegdheden toe aan de Kroon en de betreffende minister. De vinder van de delfstoffen is verplicht de hele produktie af te leveren in Engeland. Totaal zijn er ruim 50 maatschappijen betrokken bij het speuren naar delfstoffen in het Britse deel van het Noordzeeplat. Een deel van deze bedrijven heeft zich verbonden tot groepen. Zo omvat Pnillips totaal 7 maatschappijen, de Gasraad omvat 4 maatschappijen.

Mochten overigens de optimisten in Engeland gelijk krijgen met hun verwachting dat Engeland de beschikking zal krijgen over 5 x "Slochteren", dan klinkt dit hoopvoller dan het in werkelijkheid is. Engeland verbruikt veel meer energie dan Nederland en een aardgasvondst van een omvang van 5 x "Slochteren" betekent in de harde praktijk dat deze enorme hoeveelheid aardgas voor Engeland toereikend zou zijn voor slechts ca. 25 jaar.

TEACHERS WANTED

The Canadian Christian School of Jarvis urgently needs

A PRIMARY GRADE TEACHER

by Januari 1967. Please send your application to the principal, Mr. T. Bergsma, R.R. 1, Jarvis, Ont. Telephone 587-2604.

The Georgetown District Christian School will need

TWO TEACHERS

for the primary and intermediate grades for the school year 1967-1968.

Please send applications stating qualifications, experience, and references to the Principal, Mr. J. Petrusma, 28 Ewing Street, Georgetown, Ont.

The Sarnia Christian School invites the applications of

TEACHERS

for various grade levels.

Letters with full particulars are to be sent to the Principal, Miss R. Van Westenbrugge, 1722 Dell Ave., Sarnia, Ont.

Calvin Chr. School in Lacombe, Alberta, opened last year with 2 class rooms and expanding this year to 4 class rooms, will be in need of

TWO TEACHERS

grades 1-2 and grades 3-4-5, for the school year 1967-'68.

Please send applications and inquiries to: W. Wildeboer, Principal, Box 434, Lacombe, Alberta, Canada.

Applications are cordially invited from

TEACHERS

who are interested in teaching at the HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL during the coming school year.

If a vacancy should occur contact could be made immediately. Please send applications, stating qualifications and references to the Principal, Mr. P. Kroschell, 28 Athens St., Hamilton, Ont.

NETHERLANDS TECHNICAL REPRESENTATIVE

A major WOOD PRODUCTS ASSOCIATION requires a representative to carry out a promotional program for DOUGLAS FIR PLYWOOD in the Netherlands. The position involves maintaining contact with engineers, architects and other specifiers to give technical assistance and to promote use of fir plywood.

The position offers a good salary with cost-of-living bonuses, complete transportation to and from the Netherlands and fringe benefits. The tour of duty of 3 years may be extended at mutual agreement.

The successful applicant will be an engineer or equivalent, with experience in construction and ideally some technical sales background. He must speak fluent Dutch. Other languages will be an asset. The position will appeal to a man who can take responsibility, who enjoys meeting people and who can accept the challenge of considerable personal freedom.

Send complete confidential application to our Vancouver office. Attention F. N. Walsh, General Manager.

PMBC — Plywood Manufacturers of British Columbia,
A Division of the Council of the Forest Industries of British Columbia, 1477 West Pender Street, Vancouver 5, B.C.

KOOP BIJ DE ZAKEN DIE IN C.C. ADVERTEREN!

Agnes Macphail, M.P.

1890-1954

❷

Agnes found herself in the limelight very often now, and the press did not always treat her kindly. Agnes was far too sensitive about this. She worked very hard and tried to answer all her mail, but about her first session in Parliament she wrote **later:** "I was intensely unhappy, members jeered at me, others resented me because of my sex, I felt that I was up against a wall of stone, and I was almost ready to give up. But from my Scottish mother I had inherited the will to hold on, and this kept me going."

Agnes eventually found suitors in Parliament. She started to dress better, discovered the secret of good grooming and became a very attractive woman. A few times there were rumors that she was engaged to be married. But Agnes still shunned away from marriage. It would mean giving up her work, which she had just begun. And she loved her independence! Agnes, at times, seemed to be two different people. The public heard her speeches, (or read them in the newspapers), and they saw a woman with a very keen mind, and a sharp tongue, who tried very hard to improve living conditions for farmers, but also for the disabled, the needy, etc. Her friends described her with love and affection, as a woman who liked easy talk, who enjoyed gay parties; a woman who was not always happy, but one who brought a room alive when she walked in. A woman, also, with a generous and kind heart, who remained the country girl she once was. Agnes at first was very disappointed that Parliament accomplished so little and moved so slowly in her eyes. The endless bickering, the long speeches — they all seemed like a complete waste of time. She wanted action, and very often she got it. She became known as a fighter four causes that roused her interest and her concern. She went to Glace Bay, Nova Scotia where the coalminers there had been told that another cut in wages was in prospect, and therefore they went on strike. Agnes saw the poverty, the bare rooms, the empty cupboards. She also saw the pride of these people, the will to survive, and she wept for them. And in Parliament she pleaded for them. Canada as yet had no old-age pension, unemployment insurance, or family allowances. Agnes was one of the few who believed that a nation as a whole should use its wealth to look after its people. In childhood as well as in old age, in illness and poverty. As a woman, she disliked militarism intensely, and was promptly branded as an anti-militarist. She was also very generous. Old friends, visiting Ottawa were promptly taken to dinner by her. She donated to many worthy causes, helped people with their mortgages, taxes, and spent her money lavishly. She became one of the most popular lecturers in Canada and later in the United States as well. Her subjects varied greatly, she could talk about peace and disarmament, education, international affairs, co-operatives and many other such topics. Sometimes she got carried away, and overstated her case, but her audiences still loved her. Sometimes, however, she met hecklers, but she even then knew how to handle them. Once a man who was sitting in the front row, repeatedly said, "Oh, why don't you shut up and get a husband," over and over again. Agnes (affectionately called "Aggie" by her friends) endured it for a while. Then she decided it was time for some action. She walked to the edge of the platform and pointed at him. "Get up," she commanded. The man remained seated. "Get up," she repeated, and the audience joined in the chorus. The man grew uncomfortable, and hesitantly rose to his feet.

"I suppose you are married," Agnes said. The man sheepishly looked at her and nodded. She turned to the audience. "Now, I bet he wasn't like this when he married his wife ten years ago." Turning again to the man she smiled sweetly and said: "What guarantee have I that anybody I married now wouldn't turn out like you in ten years?" The audience loved it. A friend once remarked that during Agnes' tours through the United States every second man proposed to her. This was somewhat exaggerated, but Agnes had many chances to marry. However, she remained single. She never loved a man enough to share her life with him. She was an M.P. from 1922-1940, representing the farmers and the working class. But she became known mostly through her endless trying to better prison conditions. She heard of the inhuman way prisoners were treated. Prisoners complained of the filthy food, T.B. patients were lying helplessly in the corridor outside their cells. Idleness and silence were the absolute frustration to which all prisoners were condemned. Seventeen hours of every day were spent completely alone, locked in cells, where every occupation was strictly forbidden. If a man was caught in even an innocent game of trying to put a crosssword puzzle together, he was punished. Talk between guards and prisoners was forbidden. Health was badly neglected. There were very few prisoners, leaving the penitentiaries, who were not worse members of society than

THE FIRST WOMAN IN PARLIAMENT

when they entered. 72% of the risoners came back for a third or fourth time. Many riots broke out during the nineteen-thirties. Agnes could not turn a deaf ear, she listened to the stories of ex-convicts and decided that something must be done about it. "No one has the right," she declared, "to deprive a fellow human of space, light and air."

She had the ability, and it almost became a disability, to identify herself completely with another person, and his hopes and needs. And she felt that she had been born under more fortunate circumstances than many prisoners. If she had had the background of many of these unfortunate people, she could have been in prison too. Agnes Macphail's greatest work, in her long and busy political career, was in the field of penitentiary reform. But she had to move cautiously. In her speeches in the House of Commons and in press interviews, she had to be very careful. She knew how vulnerable she was, as a woman in public life, to charges of "weak sentimentalism". And she met with a lot of opposition. "She is making a mountain out of a molehole," one newspaper charged. "It is an unpleasant subject, and she should forget about it." Time and again Agnes brought the subject up in the House of Commons. But it took from 1925 till 1936, before the Government appointed a Royal Commission to investigate the Penal System in Canada. Chairman of this Royal Commission was Justice Joseph Archambault, and today, in the beautiful parliamentary library in Ottawa, we can find the Archambault Report among its many volumes. But Canada owes this report to Agnes Macphail!

Agnes had urged several reform measures. The warden must be assisted in his work by a trained psychiatrist. Work must be provided for the inmates. And some slight payment for his labour should go towards the support of his dependents in the world outside. Health measures and sanitation were horrible. A new system of parole, and re-adjustment to civilian life was required. "We have made our penitentiaries simply whipping institutions and places of vengeance," Agnes once said. Agnes had a difficult struggle, but in October 1936, victory came. "Complete reorganization of the penal system," proposed the Royal Commission. The educational system, the medical services, the prison industries, discipline, probation system, and numerous other parts would be completely re-organized. Agnes herself had helped many ex-convicts privately. Many had found the door to her office. And the prisoners were eternally grateful. An article, written by inmates, and published in a special issue of the Kingston Penitentiary, "Telescope", after her death, had this to say:

"As inmates, we almost take for granted the privileges we have today. However, those of us who suffered from day to day and lifted our eyes to "Aggie", as she fought for humane treatment of inmates, know that it was not always so, and quietly bless her memory. Aggie lives on in the hearts of countless prison inmates who knew and loved her. When the bell tolled for Aggie on Feb. 13, 1954, it tolled for the inmates of every Canadian prison".

Agnes Macphail, a Member of Parliament from 1922-1940, had won five successive elections. Finally, in 1940, she was defeated. She found this at first very hard to accept. It took her a long time to adjust to the fact that she was no longer a Member of Parliament. She felt slightly betrayed and lost confidence in herself. But in 1941 she took a job with the Toronto Globe and Mail. She wrote articles on "Farm Betterment" three times a week. And in 1943 Agnes moved back into politics, she was nominated as C.C.F. (Co-operative Commonwealth Federation) candidate in the riding of East York, which was a suburb of Toronto. Voters elected her as their member of the Ontario Legislature. Agnes was like a world famous actress, who retυrned to play a small role. Everything seemed small. After the House of Commons, with its 265 members, the Chamber at Toronto, with only 90 members, seemed to her to look like a livingroom.

But Agnes was warmly applauded in welcome, and this made things look better. In 1951 Agnes once more made a speech on behalf of prisoners. She had made a trip to a model women's reformatory in West Virginia, and she was invited to speak to a group of women shortly after her return. She fired her audience with her enthusiasm. The women set to work at once to form a society to work with the Women's reformatory, to help rehabilitate the girls when they were freed. It took a full year to organize and get started, and Agnes did all she could to help. The women decided to call their group the Elisabeth Fry Society.

Elisabeth Fry was famous for her prison reform work in England in the nineteenth century. She was a Quaker who had travelled all over Europe to reorganize and reform women prisons.

The Elisabeth Fry Society, started in Toronto in 1951, was a source of great pride and satisfaction to Agnes.

Agnes had led a full and strenuous life. And finally her health failed. There were rumors that Agnes woud be made a Member of the Senate, but Agnes did not live long enough to receive this honour. She had been in poor health for some time, and finally, in 1954 she had a heart attack and died in the Wellesley Hospital in Toronto. Men and women all over Canada mourned her, privately and in print. Her two sisters were moved to find a wreath from the Inmates Welfare Committee of Kingston Penitentiary. A year after her death an impressive ceremony took place in the House of Commons. A bust, standing in the north-west corridor of the House of Commons was unveiled. The inscription is simple:

Agnes Macphail, M.P.
First woman elected to the
House of Commons
1921-1940.

B. Hosmar.

PRAIRIE WHEATLANDS SPREAD

(Canadian Scene) — Bumper wheat crops and expanding markets are causing major changes in agriculture in the three Prairie Provinces: land prices are soaring; large acreages are being cleared and planted to wheat; land is being switched from feed grain and livestock production to wheat growing; the trend towards larger farms, and a smaller farm population, has been accelerated by high land prices and specialization in wheat.

Main cause of the change is the large-scale export of wheat to Communist countries, which began in 1961 on a continuing basis. Since then, the Soviet Union, Poland, Czechoslovakia and China have taken as much as 50 per cent of Canada's total wheat exports. Reflecting the profitability of wheat-growing, the average price of farmland in Saskatchewan increased from $37 an acre in 1961 to $75 an acre in 1966. Farm prices in Alberta and Manitoba have followed a similar pattern.

CANDID COMMENTS

A National Capital District

by ROBERT N. THOMPSON, M.P.

Ottawa, Canada's capital city, belongs to all Canadians. Just as a family takes pride in its home, Canadians should take pride in their capital and strive to make it as attractive as possible. Coupled with this, Ottawa and its people should reflect the personality of the nation it represents. It is my contention that the establishment of a federal district could be the answer to achieving this end and much more.

If our population grows no faster than it has over the past century, we shall be a nation of 200 million people by our second centennial. This rather astounding fact makes it vividly clear the urgency of planning now for a national capital worthy and adequate for a nation of that size.

The City of Hull, which is predominantly French speaking and the City of Ottawa, which is predominantly English speaking, appear as the major ingredients of a federal district. The entire area within a 30 mile radius of Parliament could well be formed into a national capital district. But Canada must avoid the pitfalls experienced in the United States in the formation of Washington, D.C. A stitching together of two cities is not enough. Particularly in the capital there must be a fusion of cultures and people, yet with each retaining his right to have a place and voice in the development of his district and nation. The population of a federal district must retain its democratic responsibilities and privileges in governing the district, although the people of this district are not the only ones who should have a say. If it is to be a capital for all of Canada, then all the provinces should participate in its planning, financing and development.

It is imperative that Canadians of every province and background feel at home in the national capital. This is especially true for the new Canadians who now represent nearly half the nation. Some have problems with language, of grasping our ideas and our ways of doing things. Ottawa then should be a city where the stranger feels welcome and feels strange no more. This is a responsibility that falls chiefly upon the shoulders of older Canadians of the two founding cultures.

There appears little reason to me why a federal district, as proposed, could not prove to be a point of lamination between Canada's two founding cultures of English and French. When Canadians of these two cultures can feel equally at home in this nation's capital, then it is logical to assume that other cultures that have played such an important part in the development of this nation we call Canada, can be made to feel at home as well. A federal district could set the example for the rest of Canada.

Science has proven that by laminating metals, plastics, woods or other similar materials, the end product has added a superior strength. The materials that go into the laminated product still retain their individual characteristics. If we are to take a lesson from science, it seems logical to assume that the good qualities of each culture can be retained and yet provide an end product exhibiting properties of greater strength.

A federal capital district could prove to be much more than just a method by which all Canadians could have a voice in the beautification and development of its capital city. There are very few who will deny that Canada, a country that has provided us with so much, is worth preserving as a nation. Anything that has the earmarks of achieving this purpose must be given an honest try.

Canadians must join forces and forge ahead. No matter what our cultural background may be, we all have weak points and strong points. The government's student exchange programme has proven that Canadians, whether from eastern or western Canada, are basically the same and actually differ on very few points. Together let's go forward, play down our weak points and build on our strong points.

As Ottawa becomes one of the important capitals of the world, more and more visitors from other lands will come here. It will be the privilege of the inhabitants of Ottawa to act as hosts for the whole nation. As we build our nation, so can we develop our capital such that courtesy, helpfulness and pride in our heritage can become the Hallmark of all of us who live here.

ST. LAWRENCE SEAWAY - *route to the heart of a continent*

by Hans Grottke

Way back in the 16th century, the rushing, turbulent water of the Lachine Rapids just west of Montreal forced Jacques Cartier to abandon his dream of further westward exploration of the St. Lawrence River in quest of the fabled Northwest Passage.

If the famed French explorer could try it again now, he would be in for a pleasant surprise.

For today, he would encounter little difficulty in getting his ships past the Lachine Rapids or any of the other numerous natural water barriers en route to the heart of het North American continent.

The intervening years have seen the creation of a man-made waterway which now enables vessels up to 730 feet in length to sail directly from the Atlantic Ocean to the westernmost reaches of the Great Lakes—a distance of more than 2,300 miles.

The instrument of this remarkable achievement is the St. Lawrence Seaway, a network of natural and artificial navigable waters which has revolutionized the transportation concept of two great nations—Canada and the United States.

The Seaway, now in its eighth season of operation, has created one of the most remarkable maritime settings to be found anywhere in the world.

All along this continental core—which extends over 1,285,000 square miles and sustains a population of almost 61,000,000 persons in two countries—it is a common sight to see deepsea vessels flying the flags of the great maritime powers, mingling freely with the giant Canadian and American bulk carriers designed specifically for the inland trade.

For both types of commercial ventures, the Seaway has provided the physical means for major expansion of their activities.

Today, a laker, fully loaded to a maximum permissible draft of 25½ feet, can carry 1,000,000 bushels of grain— the yield of about 45,000 acres of prairie farmland—on a single downbound trip.

And by taking advantage of its versatility, the vessel, on the journey back upstream, can transport a full load of iron ore from the rich Quebec-Labrador fields to the ever-hungry blast furnaces of the heavily industrialized middle west.

But since even a full load will feed a large blast furnace for only one week, it takes a steady flow of the 25,000-tonners to keep the factories humming.

While the movements of grain, iron ore and coal account for much of the total traffic, the Seaway, in opening the mid-continent's inland lakes to ocean traffic, has added an important new route to the world's established trading patterns.

The exposure of inland cities to the major seaports of the world has contributed to increased efficiency and convenience, eliminating almost entirely the necessity and expense of trans-shipment of general cargo.

Prior to completion of the Seaway, export and import commodities flowing between the continental interior and the nations of the world had to be transported by a combined ship-overland route involving both handling and re-handling procedures en route to various destinations.

Now, vessels can move a ton of bulk cargo from Chicago to Liverpool at less cost than the overland freight charges to East Coast trans-shipment ports.

Machines, tools, automobiles and a host of general cargoes are now shipped directly between the mid-continent and its trading partners in Europe and elsewhere, requiring, in most cases, only one loading from departure point to destination and resulting in important savings in shipping costs.

With the evolution of the Seaway, in fact, other trading nations of the world have been forced to revise their impressions of Canada and the United States. From Japan to England, businessmen have discovered that the mid-continent requires special consideration because of its location, size and diversity—and its new accessibility.

Since the Seaway and its adjoining waterways run along the natural border between Canada and the United States, its development and maintenance have been an international undertaking.

But while negotiations between the two nations aimed at combining the twin resources of the St. Lawrence River and the Great Lakes actually began towards the end of the last century, it wasn't until the 1950's that the project was given the green light.

And then it was the combination of a surging demand for new sources of hydro-electric power and the development of new iron ore deposits in Labrador that provided the catalyst for the massive undertaking.

Although no verbal presentation could do justice to the vastness of this international venture, suffice it to say that never before have two neighboring countries shared so completely and at so many levels in the development of a common resource.

When the completed Seaway was officially opened by Queen Elizabeth and the then U.S. president, Dwight D. Eisenhower, on June 26, 1959, it marked the beginning of a new era in the commercial development of both countries.

In effect, it exposed the populous and prosperous middle of the North American continent to the ocean ships of every nation, spawned the era of the big bulk carrier and provided much-needed new sources of hydro-electric power.

Physically, the Seaway can be divided into three sections: the Montreal-Lake Ontario section, the Welland Canal and the locks at Sault Ste. Marie.

Standing at the very entrance to the waterway is Montreal, a city of spectacular charm whose port area ranks as the biggest in the country and one of the most unusual in the world since it is 1,000 miles from the Atlantic Ocean. Yet it rates as a major seaport. The Seaway entrance actually is located across from Montreal harbor at St. Lambert but within hailing distance of the site of Expo 67.

From Montreal to Lake Ontario, a vessel travels 182 miles further inland, rising more than 225 feet over this distance, which comprises five sub-sections, three of which are solely in Canadian waters, the others in international boundary waters.

(Continued on page 12)

FROM HITHER AND YON

On the Evolution Question

In view of recent discussions in Trowel and Sword on the question of evolution, it may be helpful to give a brief survey of certain scholarly refutations of the theory recent publications which contain of biological evolution. (This theory teaches that first of all under certain favourable circumstances lifeless matter gave rise to simple living organisms, then that more complex organisms evolved out of these simpler organism, until finally man appeared.) However, before this literature is reviewed it is important to see how biological evolution is regarded by contemporary biologists, since if they merely regard evolution as a convenient hypothesis and not as a proven fact then it is not so important to refute this theory.

Even a short examination of contemporary biological thinking will quickly reveal that biologists are far from unanimous on the question of evolution. It is very clear that in fact contemporary biologists may be divided quite naturally into two camps, the thorough-going evolutionists, and those who do not accept classical evolutionism.

Evolution according to the evolutionists

In 'November 1959 the University of Chicago organized a Darwin Centennial Celebration to commemorate the centenary of the publication in 1859 of Charles Darwin's "The Origin of Species". Anyone who wants to find out what evolutionists believe (and confess!) should consult the transscript of the various talks and discussions at this centennial. They have appeared in three volumes with the general title "Evolution after Darwin", published by the University of Chicago Press. In the third volume, entitled "Issues in Evolution" there is to be found a shortened version of the television discussion "At Random", in which the famous British biologist Sir Julian Huxley was asked by the panel what he thought were the main contributions of the theory of evolution. Huxley replied: "The first point to make about Darwin's theory is that it is no longer a theory, but a fact. No serious scientist would deny that evolution has occurred, just as he would not deny the fact that the earth goes around the sun." (p. 41). And again, "But all scientists agree that evolution is a fact" (p. 42). This Huxley legislates as to who are scientists, namely, only those who believe that evolution has occurred. A careful reading of the three volumes referred to will reveal that most of the scientists taking part in the Darwin centennial were of the same opinion. Furthermore, Sir Julian Huxley maintains that evolution completely rules out the possibility even of a "supernatural being who influences natural events".

It is clear then that the over-optimistic nineteenth century viewpoint still has many strong adherents. This becomes plainer when one reads Huxley's point of view on the religion that will have to evolve in the future if mankind is to survive. Huxley's address, "The Evolutionary Vision" (pp. 249-261 of the same third volume) is a most revealing confession of an evolutionary believer.

Thus if the views of people such as Huxley are correct, it would have the most profound effects upon our Christian faith.

Voices of dissent

However, things are not as simple as Huxley pretends. Today a number of voices have been raised by significant biologists against the theories of the evolutionists. Naturally, the arguments that they bring forward against evolution are in many cases of a rather technical nature, which precludes the possibility of examining them very closely in these pages. However, I would urge all who are interested to consult the works to which I shall refer. Further references will then be found in these works.

For the Darwin Centennial Year a new edition of Darwin's "Origin of Species" was published as part of the Everyman's Library Series. The person selected to write the foreword to this new edition was the world-renowned entomologist, Dr. W. R. Thompson, for many years Director of the Commonwealth Institute of Biological Control in Ottawa, Canada. The remarkable thing is that this foreword is a strong refutation of Darwinian evolution. Dr. Thompson writes:

> "As we know, there is a great divergence of opinion among the biologists, not only about the causes of evolution but even about the actual process. This divergence exists because the evidence is unsatisfactory and does not permit any certain conclusion. It is therefore right and proper to draw the attention of the non-scientific public to the disagreements about evolution. But some recent remarks of evolutionists show that they think this unreasonable. This situation, where men rally to the defence of a doctrine they are unable to define scientifically, much less demonstrate with scientific rigour, attempting to maintain its credit with the public by the suppression of criticism and the elimination of difficulties, is abnormal and undesirable in science."

Dr. Thompson has written at least two other scientific articles along similiar lines. They are entitled "Systematics: the Ideal and the Reality" and "Evolution and Taxonomy", and they appeared in the scientific journal **Studia Entomologica**, Vol. 3 (1960) and Vol. 5 (1962) respectively. In the second of these two articles Dr. Thompson accuses Professor G. G. Simpson, a prominent evolutionist who figured in the Chicago Darwin Centenary, of using circular reasoning.

Two other biologists, Paul R. Ehrlich and Richard W. Holm, maintain that circular reasoning from Stanword University also is involved in arguments for evolution. Their paper "Patterns and Populations" appeared in **Science**, Vol. 137, August 1962.

Another significant book which appeared in recent years is the work of G. A. Kerkut entitled "Implications of Evolution" (Pergamon Press, 1960) which, whilst not completely rejecting evolution, clearly demonstrates that it is not a "proven fact" as Huxley, Simpson, Dobzhansky and others maintain. I would very much like to take some quotations from this book, and aiso from the rather revealing reviews of this book by evolutionists, but it would be too lengthy.

From Trowel and Sword

E. D. Fackerell.

The Physician And The Campesinos

Though urbanization is everywhere upon their lands, over 100 million Latin Americans today still are no part of the big, bloating city.

They are campesinos, country folk, much like the members of the family here, in the Guatemalan village of Santa Maria Cauque. And their home is usually a settlement of less than 2,000 inhabitants, one of many dotting the topography of 20 Latin American nations.

But no matter the country of the campesinos, theirs is a common lot of malnourishment, and poor education, and low income. They are beset by high mortality rates — for the age group 15 to 45, in some cases, their rate is three times higher than the urbanites'. An estimated 40 million of them need potable water now.

In short, they are generally the last group to benefit from national programs for improved health and welfare.

Yet, the campesinos count for a sizeable chunk of Latin America's total population. In fact, for about one half of it.

Because of such compelling facts, Dr. Abraham Horwitz, director of the Pan American Sanitary Bureau, regional office for the World Health Organization, rates the improvement of the rural Latin Americans' life and livelihood as the foremost challenge to hemisphere public health.

He speaks with impressive credentials — as recently reelected director, to his third four-year term beginning February 1, of a continent-wide health program, and as a 1966 winner of a ranking U.S. honor, the Bronfman prize.

Awarded to him by the American Public Health Association, the prize is for "adroit and diplomatic leadership that has resulted in unprecedented advances in the improvement of health services in the hemisphere."

The Chilean physician opens the New Year immersed in exactly such a role — as a chief advocate for health topics, and prime among them, rural health, as agenda items for a projected Western Hemisphere heads of state summit scheduled for April.

The idea of an inter-American summit has gained steady support for over a year, with chiefs of state of Chile, Colombia, Ecuador, Peru, the United States, and Venezuela among those coming out for it.

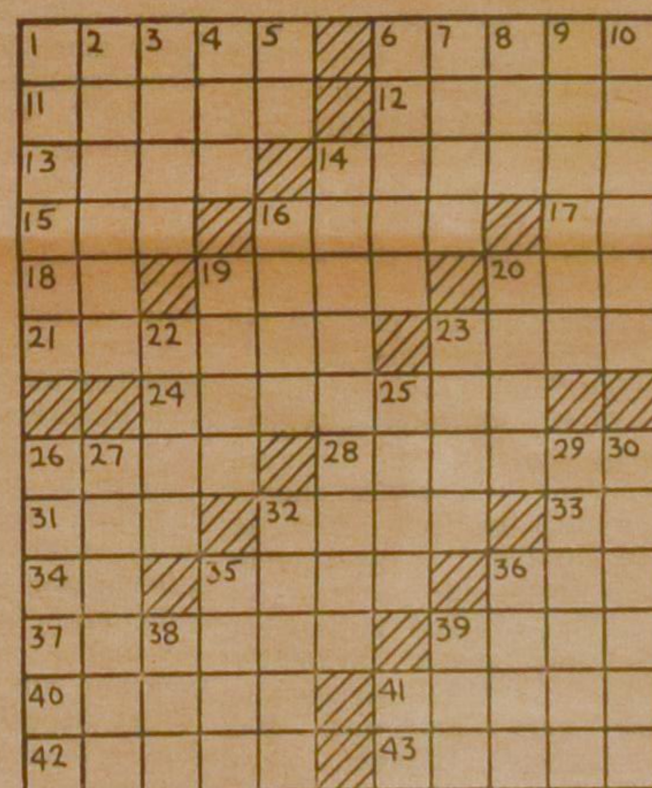
Though a summit agenda is still in the making, as are the place and the exact days for the parley to be decided, often mentioned as presidential-calibre items are agriculture, arms control, and the economic integration of Latin America. But, thus far at least, not so health.

The presidential talks, Dr. Horwitz holds, can mean a "powerful inducement" to stepping-up programs for the well-being of the largest single segment in Latin America.

PHYSICIAN'S VISIT — Making a house call in rural Guatemala, along with a vigorous point, is Dr. Abraham Horwitz of Chile, in 1966 a top newsmaker in international public health, and, with the New Year, an advocate of health as an agenda item for a projected inter-American summit conference.

CROSS WORD PUZZLE

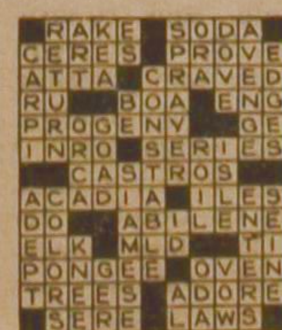

ACROSS

1. Leash
6. Roasts
11. Cranky
12. Occurrence
13. Dissolute person
14. Like a certain hard stone
15. Likely
16. Burden
17. Morindin dye
18. Music note
19. Breezy
20. Hasten
21. Beetle
23. Dutch painter
24. Writers
26. Peaked headgear
28. Curtains
31. Land measures
32. Jewish month
33. Music note
34. From: prefix
35. Sail fastener
36. Newt
37. Cafe
39. Mine entrance
40. Decorate
41. River into Gulf of Venice
42. English novelist
43. Faun

DOWN

1. Goes away!
2. Cancer or Capricorn
3. Defeat
4. Mother of Peer Gynt
5. Addendum: abbr.
6. Hold fast, nautically
7. Greedy
8. Knowledge
9. Involve
10. Fashions
14. Prohibited
16. Fibber
19. Portions of curved lines
20. Book clasp
22. Vipers
23. Listen
25. Well-dressed: Scot.
26. Emperor of Rome
27. Covered shopping way
29. Image
30. Baby watcher
32. By oneself
35. String
36. To "blue pencil"
38. Mauna ——
39. Ohio college town
41. Like

SOLUTION

to previous

Cross Word Puzzle

ST. LAWRENCE SEAWAY

(Continued from page 11)

The first of these sub-sections, some 31 miles in length, enables marine traffic to bypass the treacherous Lachine Rapids and to rise 50 feet above the level of Montreal harbor. Two locks, the St. Lambert and the Côte Ste. Catherine, eight and one-half miles upstream, are employed to overcome differences in water levels.

After moving through Lake St. Louis, vessels enter the second subsection—the Soulanges—a 16-mile stretch through the Beauharnois Canal and extending into Lake St. Francis. Here, two locks lift ships a further 82 feet abope the level of Lake St. Louis.

The third subsection, that of Lake St. Francis, is 29 miles long and terminates just east of Cornwall. This stretch has no locks but required extensive channel improvement and development in order to satisfy navigational requirements. It is the last of the three all-Canadian sub-sections of the three all-Canadian sub-sections of the Montreal-Lake Ontario section.

The international segment of the section is entered at the upstream end of Lake St. Francis and extends to a point just east of Ogdensburg, N.Y. This area used to be a swift-flowing section of the river which rose 90 feet over its 44-mile length. It is now a reservoir, dammed by the Moses-Saunders power complexes and known as Lake St. Lawrence, a man-made lake covering some 100 square miles of area. The difference in elevation is overcome by the United States' Eisenhower and Snell locks near Massena and by the Canadian control lock at Iroquois.

It was during construction of the Lake St. Lawrence region that a good insight into the magnitude of the Seaway project could be ascertained. Creation of this lake entailed the drowning of seven entire communities in Ontario and the partial submerging of yet another. In all, some 6,500 persons had to be relocated.

The remaining subsection of the river journey, extending over 68 miles of waterway into Lake Ontario, is know as the Thousand Islands section. It is free of rapids but many rock shoals were removed when the channels were widened and deepened.

Ships meet no further obstacles in crossing Lake Ontario but access to the downstream end of Lake Erie is barred by the world-famous Niagara Falls. The Welland Canal, carved through 27 miles of the Canadian mainland, facilitates inter-lake passage by means of eight locks.

Lakes Erie, Huron, Michigan connecting channels (The Detroit and Superior, together with their River, Lake St. Clair, the St. Clair River, and the St. Mary's River), and the locks at the Soo form the rest of the waterway.

By the time ships have reached Lake Superior, they have climbed more than 600 feet above sea level or roughly the equivalent of a 60-storey skyscraper. And by using the Seaway system, they can make it from Montreal to the Soo, a distance of some 937 miles, in 92 sailing hours.

Administration of the Canadian section of the Montreal—Lake Ontario Seaway, the Welland Canal and the Canadian Soo locks is in the hands of the St. Lawrence Seaway Authority, a Crown corporation. A United States agency, the Saint Lawrence Seaway Development Corporation, operates the two locks on the St. Lawrence's international section. The Corps of Engineers, U.S. Army, administers the American Soo locks.

In both tonnage and traffic, the Seaway has fared extremely well in its first seven years of operation. Last year, for instance, a total of 43,400,000 tons of cargo moved through the Montreal—Lake Ontario section, more than double the amount in its first year of operation. The picture on the Welland Canal is the same, with a record 53,400,000 tons achieved last year compared to 27,500,000 tons in 1959.

Within the legal framework evolved between Canada and the United States prior to the opening of the deep waterway in 1959, the two Seaway entities are charged with the responsibility of setting a toll level sufficient to pay operation, maintenance and interest costs and to retire the capital costs of construction within a 50-year period. However, despite the remarkable record of traffic growth, particularly in the last three years, the existing toll structure has proved to be too low to produce the revenues required to meet the statutory debt obligations. To rectify this, both entities have proposed an increase in tolls of approximately 10 per cent on the Montreal—Lake Ontario section of the Seaway. The proposed toll hike, which also includes a per lockage fee on the Welland Canal (where the tolls introduced in 1959 have been suspended since 1962), has been the subject of public hearings in both countries and the issue has not yet been resolved. But while the toll debate continues, the at. Lawrence Seaway Authority is continuing its efforts to keep the waterway among the most modern in the world.

Recently the Minister of Transport announced that the Canadian Government had approved, at an estimated cost of $107 million, the construction of a new 8.5-mile channel for the Welland Canal to bypass the city and replace the existing 9.2-mile portion which pases through the centre of Welland and includes a series of bridges and narrow curves which have created problems both for shipping and residents in the area.

In addition to the approved Welland bypass, the Canadian Government is considering an Authority proposal to replace the existing section of the Canal from Lake Ontario to Thorold. This proposal goes well beyond the original twinning project approved in 1963. It reflects the fact that ever larger vessels than those which even now are taxing the Seaway locks to capacity already are on the drawing boards. As a result, the Authority is conducting exhaustive surveys to determine the practical and most economical maximum size vessel of the future.

Land already has been expropriated in key areas in case the to accommodate ships of 1,000 existing locks have to be enlarged in Thorold (where 2,000 acres are feet in length. This has been done available for a new alignment below the Niagara escarpment) and in the vicinity of the Beauharnois Canal, where an additional 275 acres have been obtained for modification of existing facilities.

It was a big and expensive job to build the Seaway. It is an equally big and expensive one to keep it abreast of ever-changing transportation trends. But as a major economic barometer to a variety of North American industries, the Seaway is, and will remain, indispensable.

(Hans Grottke is The Gazette's shipping columnist.)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Jarvis, Ont., D. Los te Grimsby, Ont.

te Niagara Falls, Ont., J. Joosse te Georgetown, Ont.

te Acton, Ont., J. Hoytema te Cobourg, Ont.

te Winnipeg, Man., D. Pierik te Port Alberni, B.C.

te Terra Ceia, N.C., N. Beute te Lacombe, Alta.

Bedankt

voor Barrhead-Westlock, Alta., H. Salomons te Ackley, Iowa, U.S.A.

voor Vancouver (Bethel), B.C., J. Fondse te Manhattan, Mont., U.S.A.

INSTALLATION REV. W. VAN DIJK AT ORILLIA, ONT.

It was a joyous Sunday for the Orillia congregation of the Chr. Ref. Church, when after a vacancy of only 3½ months the Rev. W. Van Dijk of Acton was installed as our new pastor.

The installation took place in the morning service, which was conducted by the Rev. J. Van Dijk of Barrie and our former minister, the Rev. E. Gritter of Belleville, Ont.

Rev. Gritter preached the sermon, with as text: Ezekiel 3:10 and 11. Theme: Sent by God, a man, a message, a duty.

Our Counsellor, Rev. J. Van Dijk officiated in the installation, then welcomed the Rev. W. Van Dijk.

Rev. Gritter charged the congregation and spoke words of congratulation.

Elder F. Moesker welcomed our new pastor on behalf of the consistory and the congregation.

The mayor of our town, Mrs. Isabel Post spoke for the Orillia Town Council. She heartily welcomed the Rev. Van Dijk in our community, and wished him a happy family life and God's blessing upon his work.

After the service we had an opportunity to meet our new minister and his family in the church basement.

ORDINATION CANDIDATE N. VANDER KWAAK

September 23 was a day of great joy for the congregation of York, Ont., as on that day the ordination of Candidate Nic. Vander Kwaak too kplace.

It was also a day of joy for Cand. and Mrs. Vander Kwaak, now after all the years of study his desire to become a minister of the Word was fulfilled.

Rev. Hellinga of St. Catharines read a selection of God's Word and led in prayer. The counselor, Rev. Kranenburg of Jarvis preached the sermon. The laying on of hands was done by Revs. Kranenburg, Hellinga, Hoytema, Vanden Ende and Vanden Pol. Words of welcome were spoken by the delegate of Classis Hamilton and by the Reeve of the Township of Seneca, Mr. Morley Johnston.

As consistory and congregation we are thankful to God, who heard our prayers and gave us a minister again after such a short vacancy.

Grateful to God the Consistory of the

Georgetown Christian Reformed Church

announces the

Dedication and Open House

of their new sanctuary on D.V. FRIDAY, FEBRUARY 10th, 1967 at 7.30 p.m.

The churchbuilding is located on the Seventh Line.

VAN ANDERE DRUKPERSEN

Protest tegen het Normatieve

door Ds. J. Overduin

Onze tijd zou men op verschillende wijze kunnen typeren. Toch meen ik dat een der belangrijkste en tegeglijk gevaarlijkste kenmerken van onze tijd is: het protest tegen het normatieve. Daarmede staat in nauw verband de afkeer van alles was geïnstitutioneerd is. In allerlei instituten functioneren bepaalde zedelijke, sociale, politieke en godsdienstige normen. Vandaar een toenemend verzet tegen het huwelijk, vakbonden en partijen, overheid en rechtspraak, en tegen de kerk. Zij kanaliseren immers niet alleen het leven, maar zij verhinderen ook het spontane leven. Zij staan de vrije creativiteit in de weg. Objectieve normen zijn de doodsvijanden van de subjectieve ontplooiïng. Zelfs Gods is "geen rots meer maar een zwerfsteen". Elk vast uitgangspunt en elk duidelijk doelpunt worden grondig gewantrouwd. Omdat het normatieve uiteraard zich met gezag doet gelden, bespeurt men allerwegen een afkeer van het gezag. Op alle mogelijke manieren worden gezagsinstanties ondermijnd. De ambtsdrager op welk gebied ook wordt niet meer louter om zijn ambt gerespecteerd. Daarvan weet zowel H.M. de Koningin als de eerste de beste politie-agent. Dat gevoelen ouders en leraren, ministers en kerkeraadsleden.

Oorzaak en voordeel

Niet *de* oorzaak maar wel *één* van de belangrijkste oorzaken van deze onderschatting van het normatieve, de instituten, en het gezag is zeker een heilloze splitsing van ambt en ambtsdrager. Deze scheiding of dit van elkaar losmaken van ambt en ambtsdrager kan op tweeërlei manier geschieden. Vroeger had men de neiging het ambt als een soort onaantastbare en met een mytisch aureool omstraalde grootheid te zien, ook al was de ambtsdrager een dweil. De ambtsdrager kon zich makkelijk verbergen achter zijn ambt. Het ambt was een schild voor zijn persoon. In naam van het ambt is veel onmenselijks gebeurd. Hier ligt een stuk schuld van de ellende van vandaag, waar ambt, instituut en gezag ondergewaardeerd worden. Nu hebben velen een schromelijk tekort aan waardering voor deze objectieve gegevens. Nu moet het ambt zich veilig verbergen achter de persoon van de ambtsdrager. Het instituut "monarchie" stelt niets voor, wanneer de persoon van de vorst(in) zich niet als vorst waar en geloofwaardig kan maken. De leraar wordt niet geaccepteerd als leraar maar alleen als "een toffe jongen". En het ambtelijk gezag van de predikant reikt niet veel verder dan zijn persoonlijk prestige. En dit alles kunt u constateren in de houding tegenover alle instanties, die een zeker gezag uitoefenen. Nu hebben velen de neiging elke vlotte jongen en elke leuke meid te accepteren ook al stellen ze verder zo goed als niets voor. In mijn jeugd ontmoetten wij op het gymnasium "leraren" in hun ambt maar meestal of een enkele keer "mensen". Er lag een oceaan tussen leraar en leerling. Nu zijn er leraren, die tot de leerlingen zeggen: Zeg maar Piet. En sommigen kunnen dit ook doen zonder dat hun ambtelijk gezag ondermijnd wordt, integendeel, via het intermenselijke groeit het ambtelijk gezag. De mens moet door zijn menselijke begaafdheden zijn ambt geloofwaardig en acceptabel maken.

Hier zit natuurlijk óók winst in. Per slot van rekening is de mens er niet om het ambt, om het gezag, om het instituut, maar zijn ambt, gezag en instituut zijn er om de mens te dienen. Het is er mee gesteld als met de sabbat, die naar het woord van Christus om de mens is, en niet omgekeerd. Trouwens heel de wet met al het normatieve heeft een dienende functie voor de mens, en niet omgekeerd. Het normatieve wil juist ruimte scheppen voor de creativiteit, de zelfontplooiïng van de mens.

Nadelen

Zoals het meestal met reactieverschijnselen gaat, wordt met het vuile badwater van het niet-menselijk uitoefenen van gezag en van een ambtsmagie en van verstarde instituten het kind van het normatieve gezag in allerlei instituten belichaamd, weggegooid. Deze versubjectiveerde kijk op het leven is niet minder gevaarlijk. Het is wel een heimwee naar intermenselijke verhoudingen, een kreet tegen isolering en vereenzaming, maar het effect zal tegengesteld zijn aan hetgeen men verlangt. Dat is een tragische zaak. Het is ook een heel ernstige zaak, omdat hiermede niet alleen een stuk fundamentele volksgezondheid, maar ook geestelijke waarden van de Westerse cultuur op het spel staan. Het spontane leven verzandt zonder organisatie, evengoed als de organisatie het spontane leven kan smoren. Verkeerd gehanteerde goede normen en goed gehanteerde slechte normen voeren tot tyrannie. Maar normloos leven leidt tot ontbinding zoals elke anarchie.

Creativiteit

Degenen die schoppen tegen alles wat maar normatief en gezaghebbend is, hebben niet door, dat ze zelf andere normen scheppen en zèlf een ander gezag uitoefenen. Eén van de heilige normen der provo's is de creativiteit, die in geen enkel opzicht gehinderd mag worden door normen van buitenaf. Geen zedelijke, godsdienstige, sociale, politieke normen mogen de creatieve mens begrenzen of een halt toeroepen. Met hun nieuwe norm der creativiteit oefenen zij "gezag" uit over de politie, de justitie, de overheid. Zij hebben het te zeggen op de straat, ook al hinderen zij vele medeburgers in het verkeer. Wij hebben waardering voor elk protest tegen het verkeerd hanteren van goede normen en tegen schijn-normen. Maar wij kunnen geen enkele waardering opbrengen voor het scheppen van valse en gevaarlijke normen, die de mens nooit kunnen dienen en die de mens nooit tot echte ontplooiïng kunnen brengen.

Iemand schreef ergens: "Creativiteit zonder voorbeeld (leer norm) is een draaikolk van emoties, lustbehoeften en destructiedrift." Wie de normen uit Gods Woord vervangt met valse normen randt het leven aan.

De Bijbel leert ons dat alles goed is wat uit de liefde tot God en de naaste voortkomt en die liefde bevordert. Wie dit goed hanteert dient God, de naaste, zichzelf, de wereld, het heden en de toekomst.

Maar wanneer de moraalfilosoof, van het Marxisme zegt: Alles is goed, wat de wereldrevolutie bevordert, dan neemt hij de grootste misdaden in bescherming, ja stimuleert deze misdaden.

Of wanneer het nazidom beweerde: Alles is goed wat het Germaanse ras en het Duitse rijk bevordert, dan moet men wel komen tot het uitroeien van de Joden, het minderwaardige en gedegenereerde ras. Of wanneer men beweert, dat elk mens naar eigen wil zich sexueel mag uitleven, moet men wel het huwelijk als een lastig en verouderd instituut verwerpen.

De provo's hebben gelukkig een verschrikkelijke hekel aan alles wat maar herinnert aan fascisme en nationaal-socialisme. Dat hebben wij dan ook met hen gemeen. Maar zij beseffen niet, dat zij geen enkel principieel verweer hebben tegen deze onmenselijke verschijnselen uit deze eeuw. Mussolini en Hitler waren ook dwepers met de creativiteit. "De (spontane) gedachte schept de gedachte." De creatieve daad schept de norm en is de norm. Nu, deze beide "heren" zijn creatief bezig geweest. Alleen in groter stijl dan de provo's om het Lieverdje met krenten. Zij waren creatief bezig het Romeinse Rijk en het duizendjarig Groot Duitse Rijk te scheppen. En dat deden de heren niet met krenten en witte fietsen. Hun creativiteit zonder voorbeeld in Christus en zonder norm in Gods Woord is een gigantische draaikolk geworden van hun nationale emoties, hun eerzucht en machtsdrift, hun geldingsdrang en tenslotte hun destructiedrief en doodsdrift. In deze draaikolk hebben ze miljoenen naar de diepte van de dood meegesleurd.

Zonder normen ligt het leven stil als een steen naast de weg. Met de goede normen van Gods Woord ontplooit zich het leven als een zegen voor jezelf en de naaste, en tot eer van God. Met slechte normen holt het leven naar de dood, beladen met een vloekwaardig bestaan.

Nihilisme bestaat niet

Nihilisme in de zin van het normloze leven bestaat eigenlijk niet. Alleen uitgedoofde mensen, psychiatrische patiënten, kunnen uit niets, door niets en tot niets leven. En dan nog maar tot op zekere hoogte.

Nihilisme in de zin van verwerping van christelijke normen en van opportunisme bestaat wel. Maar ook dit nihilisme schept eigen verderfelijke normen. Creativiteit, ja, welke creativiteit?

God weet het in Zijn liefde beter. Hij meent het zo goed met de mens, dat hij beelddrager en medewerker Gods mag zijn. Hij geeft twee opdrachten: Onderwerp de aarde. Hij gunt ons creativiteit over heel de linie van het bestaan tot op de maan en welke planeten ook. Hij is niet jaloers in dit opzicht. Hoe zou de Grote Schepper boos neerzien, wanneer Zijn schepselen Hem navolgen in "creativiteit"? Maar juist omdat God zo graag wil, dat wij met onze creativiteit en zelfontplooiïng geen ongelukken zullen maken, geen moord en geen zelfmoord, heeft Hij ook het gebod gegeven om in onze creativiteit God en de naaste en onszelf echt lief te hebben.

Intussen mogen wij allemaal wel beschaamd protesteren tegen ónze verkeerde hanteringen van Gods normen, waardoor wij menigmaal Gods geboden ongeloofwaardig maakten. Maar even uitdrukkelijk zeggen wij, dat nog nooit iemand opgestaan is die betere normen voorhield dan Jezus Christus.

Uit: *Centraal Weekblad*

UW NIEUWE WONING IN CANADA

Hoe kiest U Uw huis?

(Dit is het tweede artikel uit een reeks van vier van de hand van D. B. Kirkup, Research Director van de Toronto Real Estate Board.)

(Can. Scene) — Canada is een natie van huiseigenaren. Er zijn in Canada zo'n 5.505.000 woningen, waarvan er 3.495.000 worden bewoond door de eigenaar zelf, terwijl er 2.010.000 worden gehuurd.

Door de inflatie in de kosten van het bouwen van een huis en de prijs van het land, waardoor de prijzen van huizen te hoog zijn geworden voor mensen in de lagere inkomen groepen, worden op het ogenblik steeds meer woningen en apartments verhuurd. Vijf jaar geleden was tweederde van de Canadese gezinnen eigenaar van een huis; op het ogenblik is 64% van de woningen het bezit van de bewoner en men verwacht dat dit percentage over vijf jaar slechts 60% zal zijn.

Een vermindering in de huizenbouw heeft verleden jaar een tekort veroorzaakt in woningen over geheel Canada, voornamelijk in de midden- en lagere prijsklasse. De huren zijn met 5 tot 15% omhoog gegaan en de prijzen van huizen met 10 tot 20%,

Doordat de kansen op werkverschaffing groter en de salarissen hoger zijn in grote steden zoals Toronto, Montreal, Winnipeg en Vancouver, is hier ook de vraag naar huizen groter en dus ook het tekort ernstiger. De gemiddelde prijs van een huis is nu ongeveer $18.500, terwijl sommige reeds eerder bewoonde en oudere huizen worden verkocht voor $15.000. In Metro Toronto kost het gemiddelde huis op het ogenblik $27.500, terwijl eerder bewoonde huizen gemiddeld voor $21.950 van de hand worden gedaan. In Toronto variëren de huren voor een flat met een slaapkamer en een totaal van 600 tot 700 vierkante voet oppervlakte van $110 tot $175 per maand, naar gelang van de kwaliteit van het flat en de afstand van het flat naar de binnenstad. Voor meerdere slaapkamers, van ongeveer 100 tot 150 vierkante voet, betaalt men $15 tot $20 extra.

Canadezen geven percentsgewijs meer uit voor hun woning dan enig ander volk. De bovengenoemde prijzen en huren zijn voor woningen van goede kwaliteit. Onder de huizen die te koop zijn vindt U er die 45 jaar oud zijn; andere zijn splinternieuw. Er is dus keus genoeg. U moet eigenlijk niet meer dan het inkomen van 1 week besteden voor Uw maandelijkse huur of Uw betaling voor aflossing van de hypotheek en rente. Als U bijvoorbeeld per maand $125 aan huur betaalt en Uw bruto inkomen is $6.000 per jaar, dan kunt U dat behoorlijk doen. Het zou misschien nog beter zijn om een wat ouder huis te kopen en het op te knappen. Ongeveer 22% van de woningen in Canada is 20 tot 45 jaar oud; 35% is 7 tot 20 jaar oud en 43% is nieuw of ten hoogste 7 jaar oud.

Het kopen van een huis is een van de grootste belissingen die door het gezin worden gemaakt. Het is waarschijnlijk ook de grootste investering die men over het algemeen maakt; de plaats en het ontwerp van het huis hebben een belangrijke invloed op het leven van ieder gezinslid. Hoewel geld daarbij een belangrijke rol speelt is het zonder dat ook al moeilijk genoeg om een huis te vinden waarin alle gezinsbezittingen een plaats kunnen vinden en waar toch nog voldoende ruimte overblijft voor ontspanning bijvoorbeeld. De verschillende maten en de plaatsing van de meubelen die men bezit moeten terdege in ogenschouw worden genomen; men moet rekening houden met eventuele gezinsuitbreiding; U moet rekening houden met de architectuur van het huis en het er met Uzelf over eens worden of U het ook in de toekomst mooi zult blijven vinden en of het de kosten van bouw en onderhoud inderdaad waard is.

Als U denkt aan de aanblik van Uw huis, denk dan eerst aan de vorm in het algemeen zonder details en versieringen in ogenschouw te nemen. Kies een ontwerp dat eenvoudige lijnen heeft en wat lengte, breedte en hoogte aangaat, aangenaam aandoet. Kijk dan hoe de ramen en deuren er in geplaatst zijn en hoe de lijnen van het huis worden geaccentueerd door de afwerking. Vergeet niet dat grillen vaak van korte duur zijn. De verkoopwaarde van Uw huis hangt af van de kwaliteit en van vorm en afmetingen van Uw huis.

De historische stijlen van huizen zijn steeds voortgekomen uit de manier waarop men leefde en de methoden waarop elders en in andere tijden werd gebouwd. De tegenwoordige stijl is nog aan veranderingen onderhevig en wijst duidelijk op de huidige levenswijze, waarbij de nadruk valt op een voorkeur voor buitenleven en een zekere informaliteit. Hoewel er streeksgewijze verschillen zijn, kan men toch door geheel Canada een zekere algemene karaktertrek vinden. U vindt vaak hoge ramen, van de grond tot het plafond, hetgeen mogelijk is geworden door de moderne centrale verwarming, en die een logische overgang van de woonkamer naar de patio mogelijk maken. Er worden platte daken gebruikt; het dak strekt zich vaak uit over de "carport", en soms ook over de patio. We zien soms een verlenging van muren in goede kleuren en mooi uitgevoerd om het gebouw beter in het landschap te doen passen.

Als U besluit om een huis van een bouwer te kopen dan dient U **te denken aan de wenselijkheid** om in die bepaalde straat te wonen, U moet de stijl van huis in ogenschouw nemen en de kwaliteit **van het huis zelf bekijken.** U moet vaststellen of het huis zelf aan Uw bepaalde behoeften voldoet en ook of het een wijs besluit is om **in dit huis Uw geld te investeren.** U hoeft helemaal geen expert te zijn of te weten hoe een huis precies wordt gebouwd om te kunnen **bepalen of een huis goed gebouwd** is. Zelfs een expert kan niet zien wat achter de geverfde muren zit. Hij kan, net als U, alleen maar beoordelen wat hij kan zien en zich aan de hand daarvan een oordeel vormen. De zorg bijvoorbeeld waarmee het huis is afgewerkt geeft U meestal al een goed idee. Als het huis opgesmukt is met allerlei snufjes, maar slordig afgewerkt, dan kunt U er wel op rekenen dat het ook op dezelfde slordige manier gebouwd is. Een bouwer die conscientieus heeft geprobeerd een goed huis te bouwen is er ook niet bang voor om het op eenvoudige manier af te werken zonder allerlei snufjes en snuisterijen om de aandacht van de koper af te leiden. De kwaliteit van het loodgieterswerk en van de verwarmingsapparatuur kunt U zelf gemakkelijk vaststellen. Ziet het er allemaal degelijk uit? Ziet het er uit of het jaren mee zal gaan?

Als het huis is gebouwd volgens eisen die door de NHA zijn gesteld, dan kunt U er zeker van zijn dat het een vrij goed gebouwd huis is. Let er echter op dat de bouwer een modern plan gebruikt dat door een architect is gemaakt; het kan ook een huis zijn waarvan U er dertien in een dozijn vindt in dat bepaalde district. Als dit laatste het geval is dan wijst het er op dat de bouwer meer geïnteresseerd is in een goede winst dan in de behoeften van zijn klanten die uiteraard steeds aan veranderingen onderhevig zijn. Bekijk andere huizen die door dezelfde bouwer zijn gemaakt en stel een onderzoek in naar zijn reputatie voordat U een definitief besluit neemt.

Ik adviseer U om ergens tijdelijk onderdak te zoeken totdat U voldoende gelegenheid hebt gehad om er achter te komen wat er te koop is en wat de prijzen zijn. Als U zover bent doet U er goed aan de hulp in te roepen van een makelaar om U te helpen het huis van Uw keuze te vinden en om de hulp van een notaris te gebruiken bij het tekenen van de papieren. Als U moeilijkheden hebt met de taal, vraag dan aan een goede vriend om een en ander aan U uit te leggen. Geloof niet alles wat men U vertelt. Ga niet gehaast te werk. Wees voorzichtig met het nemen van een besluit over een van de grootste investeringen die U in Uw leven maakt.

In de volgende twee artikelen zal ik U wat meer vertellen over de gang van zaken ten aanzien van koop verkoop en constructie.